Ára: 1 forint

XIII. évfolyam 37. szám.

Ludas Matyi

1957. október 31.

— Pazar lett ez a kultúrotthon!
— Igen, most már csak a kultúra hiányzik belőle...

Mészáros András rajza

FONTOS A VÁLOGATÁS

Gerő Sándor rajza

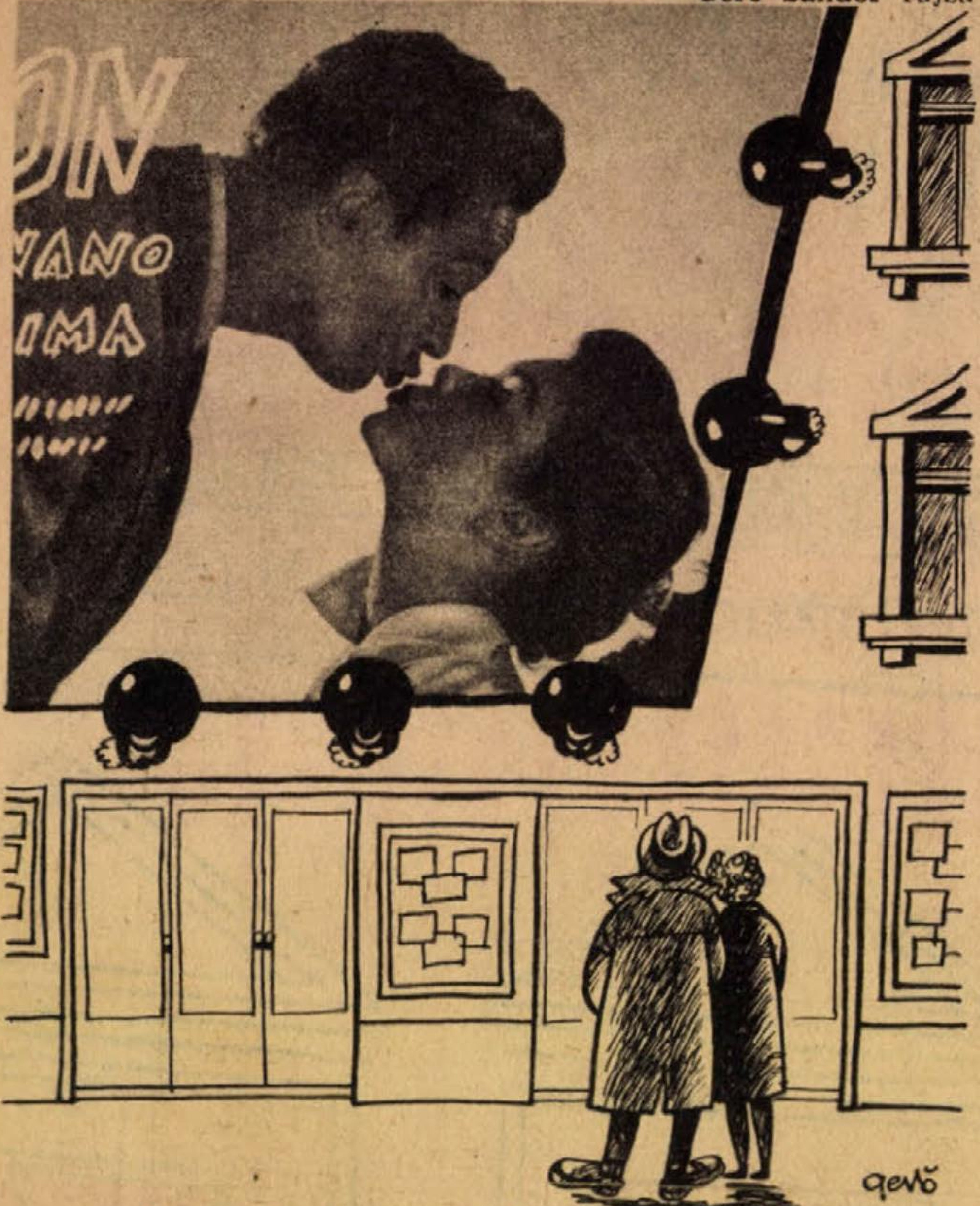

— Ez nem lehet valami jó film, mert ezt a televízió kedden bemutatja . . .

Egy szerkesztőségben

Kaján Tibor rajza

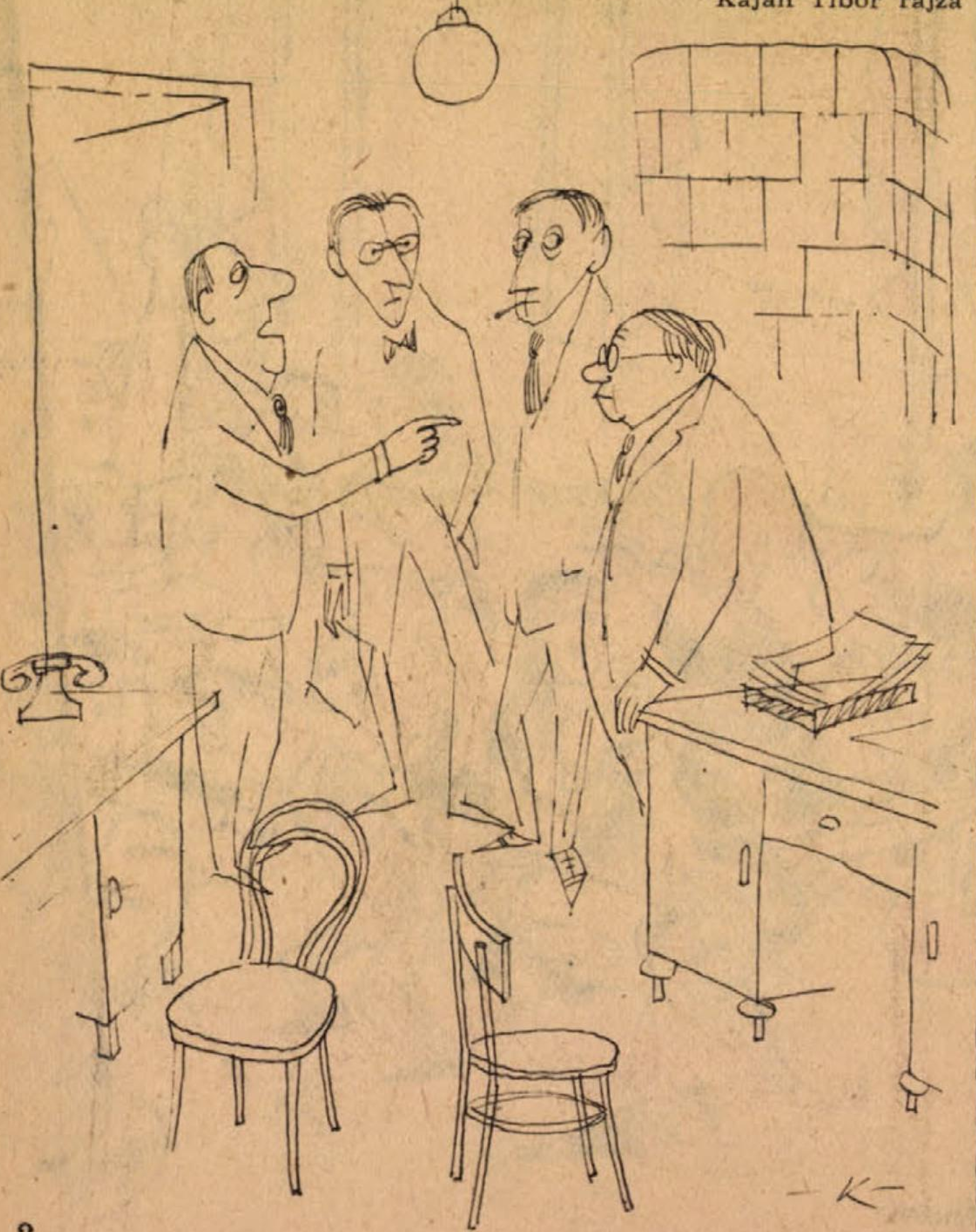

— Én már voltam, te is voltál, most ő megy ki az életbe . . .

A SZENT EMBER

Tulajdonképpen Jozefa, a feleségem adta az ötletet, hogy kenjük meg Lipták kartársat. Így mondta, kenjük meg.

— Meglátod, rögtön megkapjuk az engedélyt — mondta Jozefa.

S most itt ülök Lipták kartárs előszobájában. Zsebemben a pénz. Mellettem egy csőtészta-vékonyságú asszony ül, horgol és időnként oldalról rámpislog. Talán látszik rajtam, hogy vesztegetni akarok. Igyekszem nyugodt maradni és blazírt képet vágni a dologhoz. Nem megy. Legszivesebben visszafordulnék. Azt könnyű mondani, hogy kenjük meg Lipták kartársat, de azt nem mondta meg az én Jozefám, hogy miképpen kell azt csinálni. Mikor adjam át a pénzt? Hogyan adjam át? Csúsztassam a kezébe, vagy dugjam a zsebébe? A legjobb lett volna belesütni egy beiglibe és megkínálni vele Liptákot azzal, hogy az asszonyka sütötte. Hirtelen kiszól értem a titkárnő: — Palotai!

Ez én vagyok. Roggyadozó léptekkel beosonok Lipták puritán egyszerűséggel berendezett szobájába. Nem vesz észre. Éppen ordítozik valakivel telefonon. Köszönök. Nem hallja meg. Tűnődöm, kihez hasonlít, s rájövök: Szokrateszhez. De csak profilból. Elölről kiköpött Loyolai Szent Ignác, csak a szakáll hiányzik róla. Van valami aszketikus ebben a Liptákban: sovány arc, mélyen ülő szemek, vékony száj. Az íróasztalán levő ventillátor meglobogtatja tiszteletben megőszült haját. Félelmetes látvány: olyan, mint egy átkozódó próféta, aki sáson és esővizen él. Jozefa, Jozefa, mibe sodortál engem! Ezt a szentet kell nekem romlásba vinnem.

— Parancsoljon velem! — fordul felém Lipták kartárs. A hangja szelíd és jóságos. A nagyapámnak volt ilyen hangja, aki gyakorta az ölébe vett és az erkölcstan alapfogalmaira oktatott. Rámnéz és szeretetteljesen mosolyog. Látszik rajta, hogy szereti az embereket, s ami a legfontosabb hisz is bennük. S akkor jövök én, zsebemben a vesztegetési pénzzel. Fuj.

— Az engedély miatt jöttem... — dadogom.

S akkor eszembe jut Jozefa, a feleségem. Szeretem, de félek is tőle. Hiába minden, meg kell tennem. Elő fogom venni a pénzt és leteszem az íróasztal sarkán levő iratkötegre. Aztán hazamegyek és vezekelni fogok. Lemondok a világ örömeiről, kivonulok a pusztába és gyerekverseket fogok olvasni.

Közben újra megszólal a telefon. Talán az isten csengettyűzik nekem, hogy figyelmeztessen, hogy megakadályozza ezt a bűnös cselekedetet. De most már késő. El kell kárhoznom. Lipták telefonál és én suttyomban leteszek az íróasztal sarkán levő iratkötegre háromszáz forintot. Hálaisten, túl vagyok rajta. Megtörlöm a homlokomat. Lipták telefonálás közben, anélkül, hogy odanézne, rácsúsztat a pénzre egy mappát.

— Nem vette észre! — mondom magamban rémülten. — Most kezdhetem elölről. Jozefa, Jozefa, mibe kevertél te engem!

— Bocsáss meg nekem, atyám! — rebegem hangtalanul. — De nekem meg kell téged vesztegetnem. Muszáj. Légy könyörületes. Te jó vagy, atyám, te nem is sejted, hogy milyen romlottak az erkölcsök. Róma is ebbe pusztult bele, pedig az egy birodalom volt, én pedig csak egy kisember vagyok...

Újra kirakok háromszáz forintot az asztalra, abban a reményben, hogy most már végre észreveszi a pénzt. Szeretnék túl lenni az egészen. Van ebben valami önkínzás is: alámerülni a mocsárba és aztán megtisztulni. Nem bántam volna, ha torkon ragad és pofon vág, ha leköp és belém rúg. Csak már túl lennék rajta...

De jaj, Lipták ezt a háromszázat sem veszi észre. Ártatlan, sugárzóan tiszta szemmel néz rám, miközben könyökével véletlenül lesöpri a pénzt az asztalról. Látom, hogy a pénz beleesik egy nyitott fiókba, de csak én látom, Lipták atya nem láthatja, mert engem néz, nagy-nagy szeretettel, mint apa a gyermekére.

Lipták kartárs röviden elmondja, hogy áll az ügyem és aztán hozzáteszi, legyek nyugodt, mindent el fog követni. Én bólintok és újabb háromszáz forintot teszek az asztalra. Ezt sem veszi észre, mert ugyanabban a pillanatban feláll és az ablak előtt álló virágállványhoz lép, hogy megöntözze liliomait.

S akkor én elrohanok, könnyekkel a szememben. Piszkosnak érzem magam és gyűlölöm magam, mert kísértésbe akartam vinni egy lelket, meg akartam rontani egy szentet, mea culpa, mea culpa...

*

S ez a szent, annak ellenére, hogy nem látta meg a vesztegetési pénzt, másnap expressajánlva elküldte nekem az engedélyt. **Mikes György**

Pestiek a Holdban

Toncz Tibor rajza

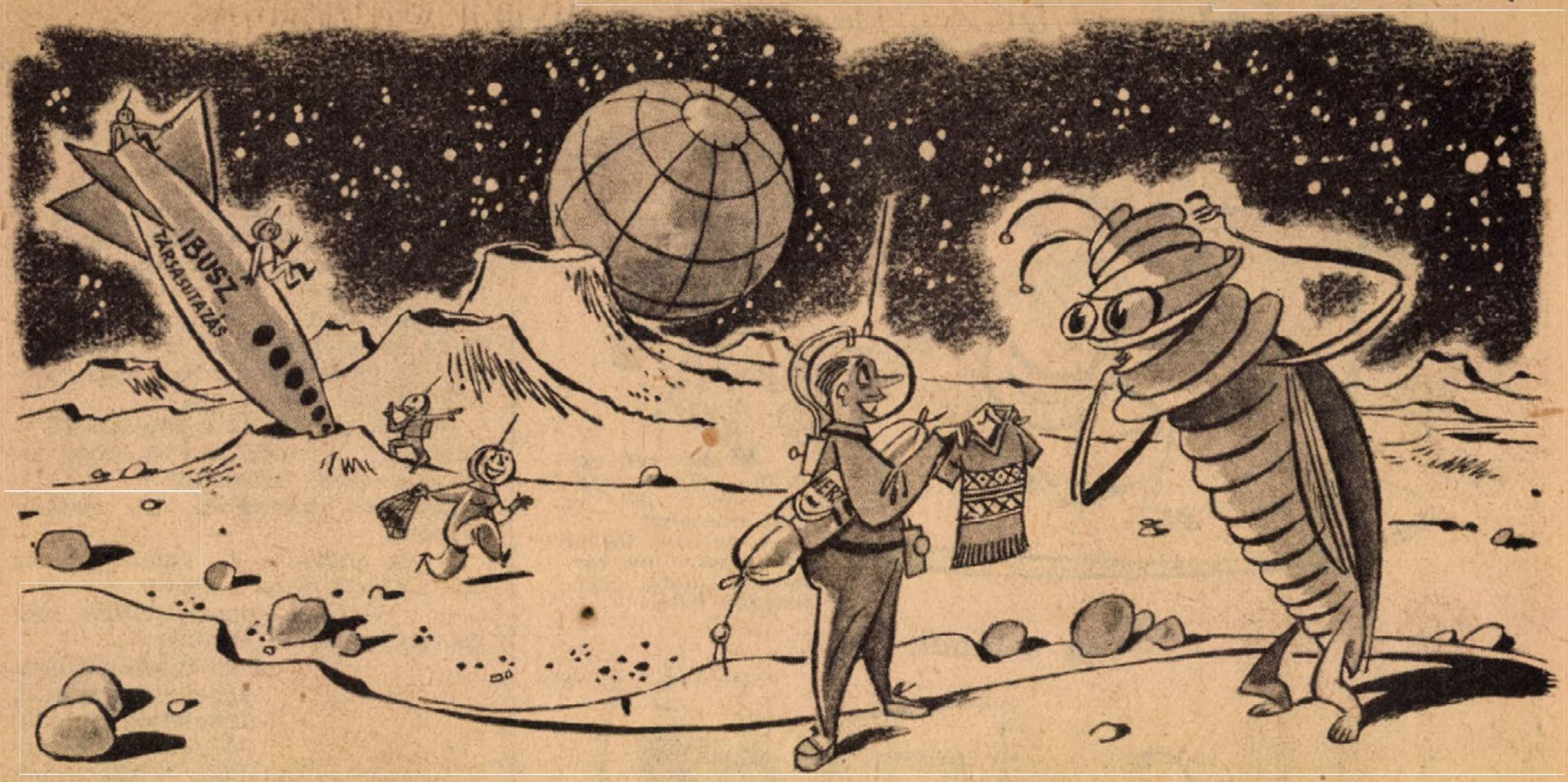

— És mit szól ehhez az ausztrál-gyapjú pulóverhez?...

Méltatás

Az irodalmi rovatvezető komor arccal sétált fel, s alá, és úgy diktálta cikkét:

— Bekezdés. A magyar irodalomnak súlyos adóssága Koromvári Soma életművének értékelése. Hosszas szenvedés, súlyos műtét után távozott közülünk ez a félreismert géniusz, akinek szenvedéseit nem kis részben súlyosbította a félreismertség, a lebecsültség, a megnemértés méltatlan állapota. Tragikus magyar sors az övé! Mert tudunk mi ünnepelni mindenféle amerikai táncdalénekest, kritikátlanul hasraesünk külföldi balösszekötők előtt, hozsánnázunk harmadrangú spanyol atomtudósnak, de nem tudjuk megbecsülni a magunk értékeit.

— Bekezdés. Itt élt közöttünk a lángész, szelíd mártír arcával, s hálás volt azért is, ha valaki kifizette a feketéjét a kávéházban, mert tehetségénél csak szerénysége volt nagyobb. Milyen vakok voltunk! Mikor fogjuk már végre életükben is megbecsülni nagyjainkat? Miért csak a halála után döbbenünk rá valakinek az értékeire?

— Bekezdés. Most kezdjük csak számbavenni azt a kincset, amelyet Koromvári Soma hátrahagyott. Vibráló líráját, amelyben versenyt hörög egymással az emberiség fájdalma és az a megáporodott kacagás, az önmagáért sírás, amelynek valóságát olyan benső bársonyossággal tudta kitapintani a mi felejthetetlen Sománk.

— Bekezdés. Szégyenpír önti el arcunkat, ha arra gondolunk, hogy nem ismertük fel az előttünk heverő gyémántot. Józan ésszel nehéz megérteni, hogyan nem láttuk Koromvári Soma csillogó drámai fordulatainak mélységeit, amelyek toronymagasan emelkedtek ki az emberi sorsok roppant kavalkádjából, ahova csak az ihletett bölcs megérzése tudott új harmóniákat álmodni. Üstökös volt ő, fénylő sas, mérhetetlen óceán, forró láva, amely elvakította szívünket, s úgy ragyogott, hogy fel sem fogtuk. Súlyos hibáink terhe alatt roskadozva fogadjuk meg Koromvári Soma sírjánál, hogy talmi csillogás helyett ezentúl megbecsüljük az igazi zseniket, s lábuk elé szórjuk az elismerés színarany babérleveleit, s nem a kegyelet koszorúját.

— Bekezdés. Nem temetünk téged, halhatatlan Soma, parnasszus fénylő lovagja, hanem igazságot szolgáltatunk. Háborgó lelkiismeretünk legyen a gyászinduló... pillanat.

Szólt a telefon. Az irodalmi rovatvezető felvette a kagylót.

— Halló... igen... mi?!... na dehát... nem értem, hát nem a kórházból?... hát akkor... igen, majdnem teljesen készen van... na mindegy...

Letette a kagylót, aztán bosszankodva szólt oda a gépírónőnek:

— Dobja el az egészet. Sikerült az operáció.

Feleki László

Teríték egyes férjek számára

Vasvári Anna rajza

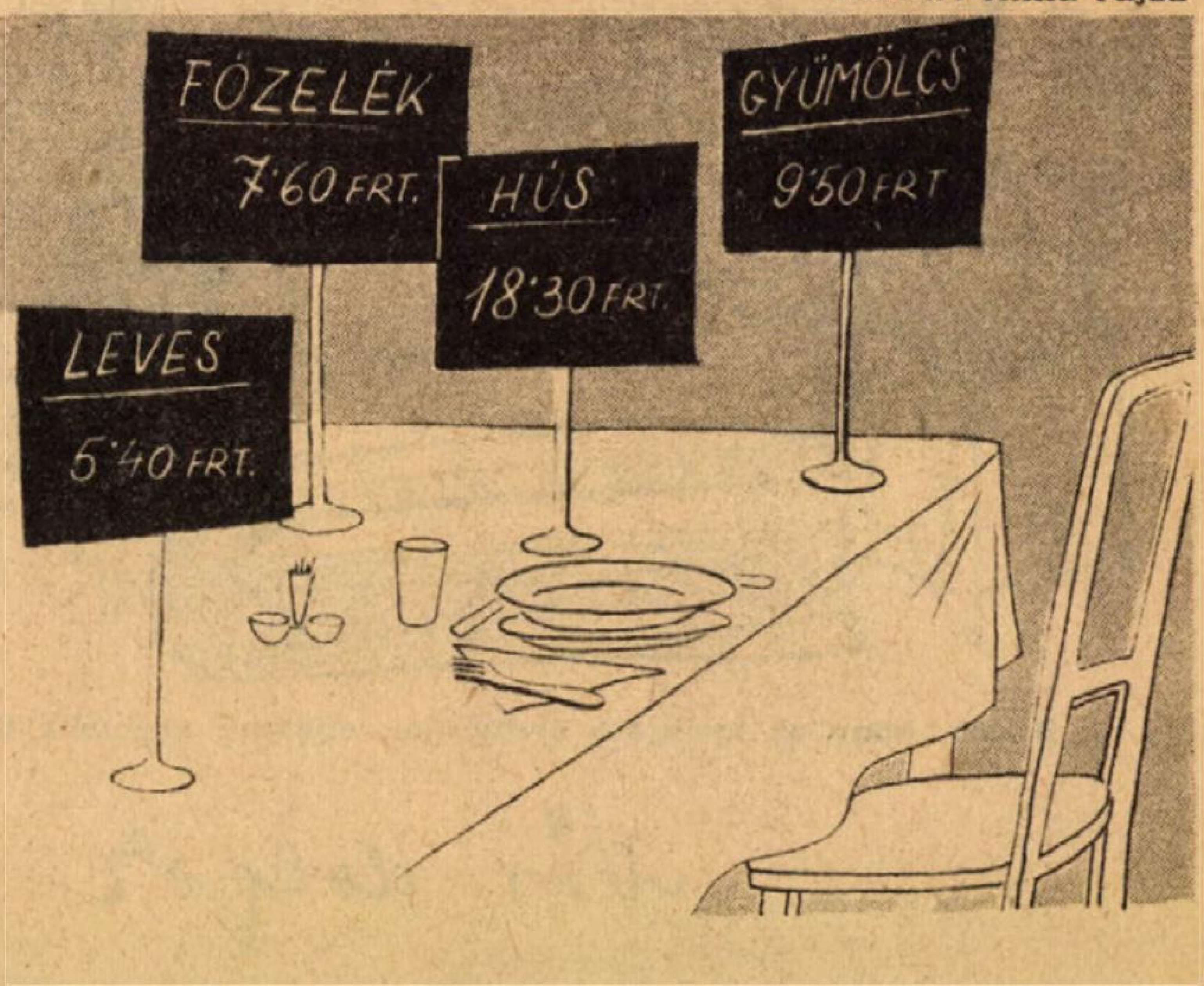

Részeg tyúkok több tojást tojnak

Szegő Gizi rajza

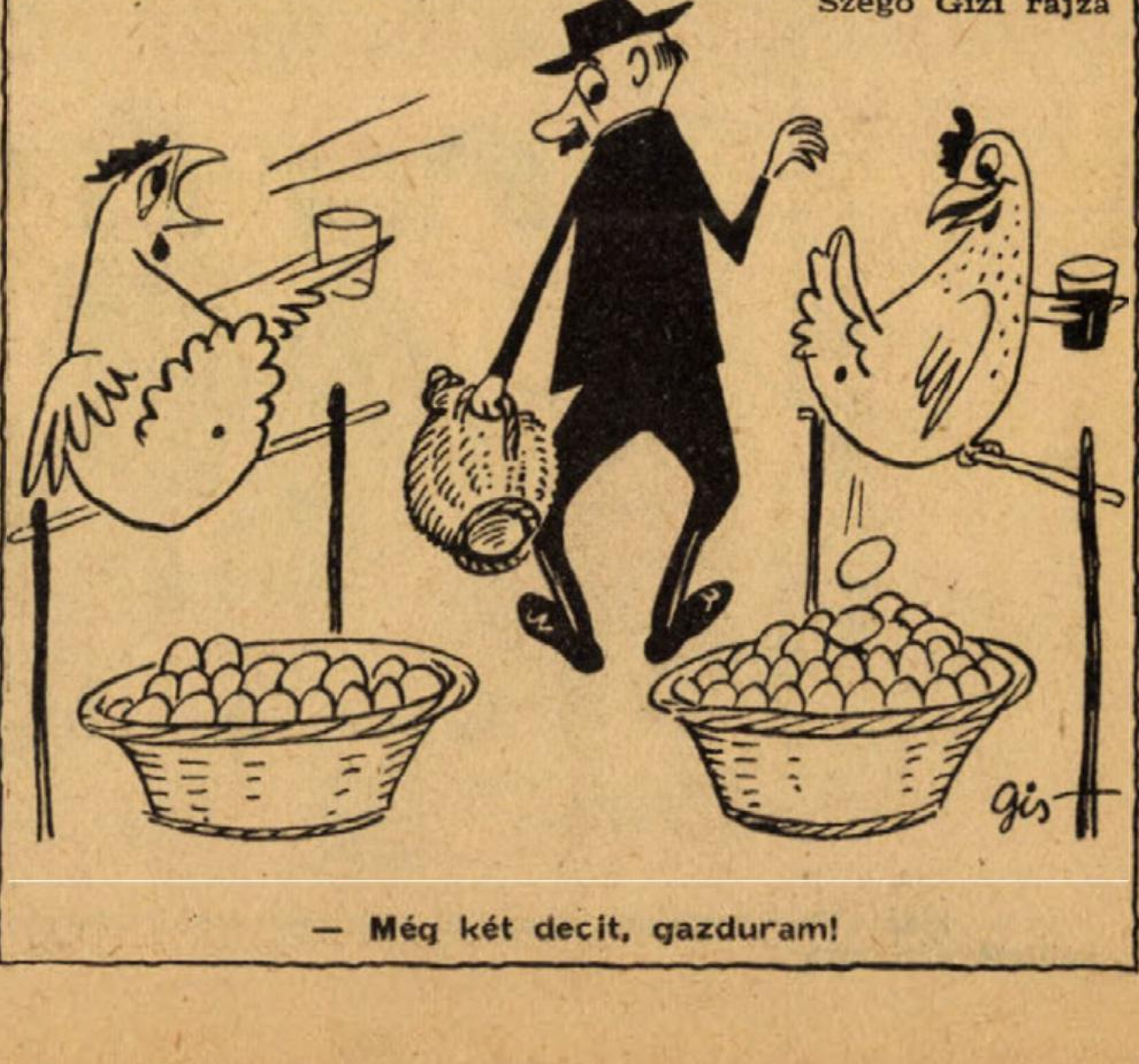

— Még két decit, gazduram!

A közlekedés nehézségeiről

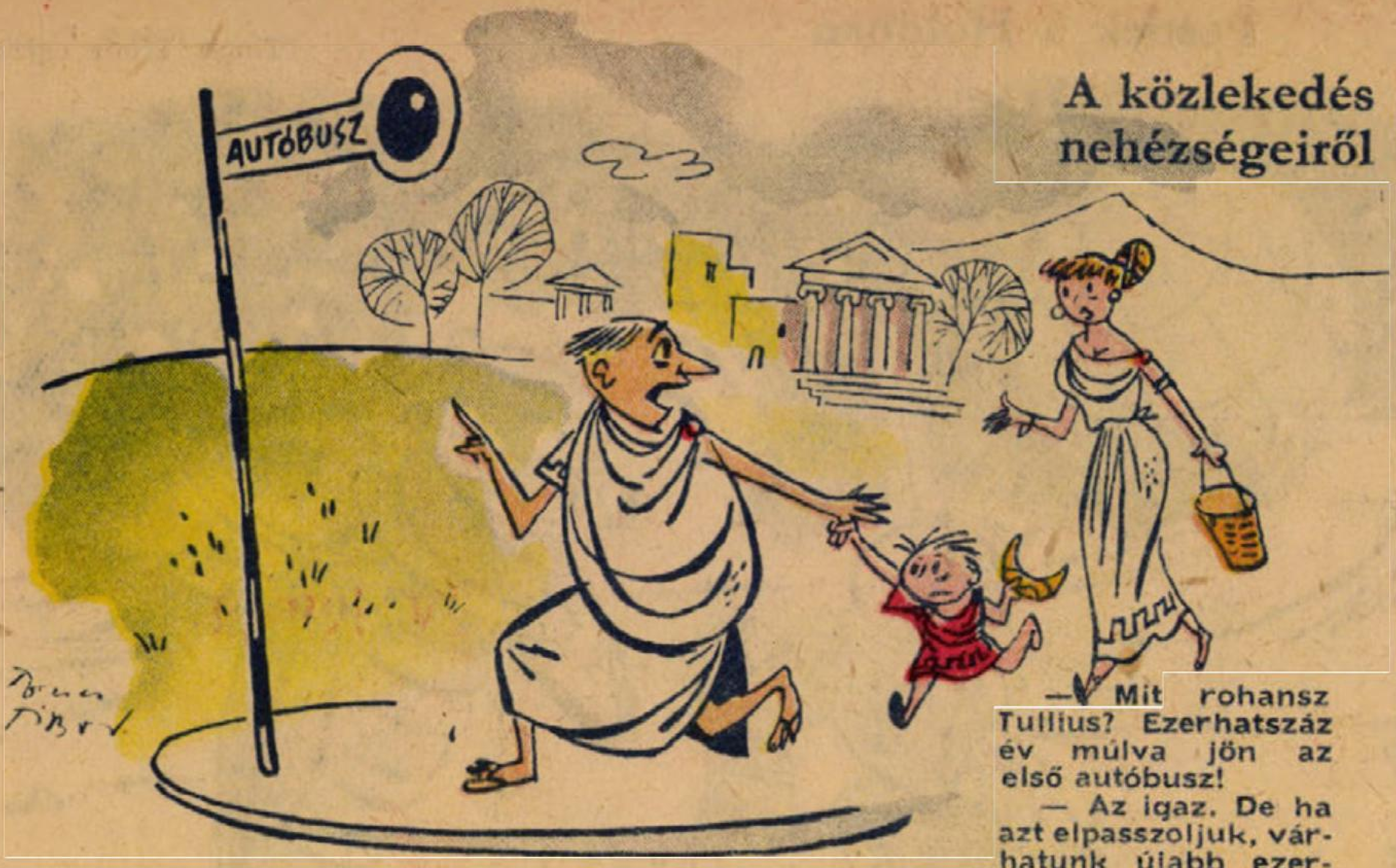

— Mit rohansz Tullius? Ezerhatszáz év múlva jön az első autóbusz!

— Az igaz. De ha azt elpasszoljuk, várhatunk újabb ezerhatszáz évig!

Beteg a főnök

Várnai György rajza

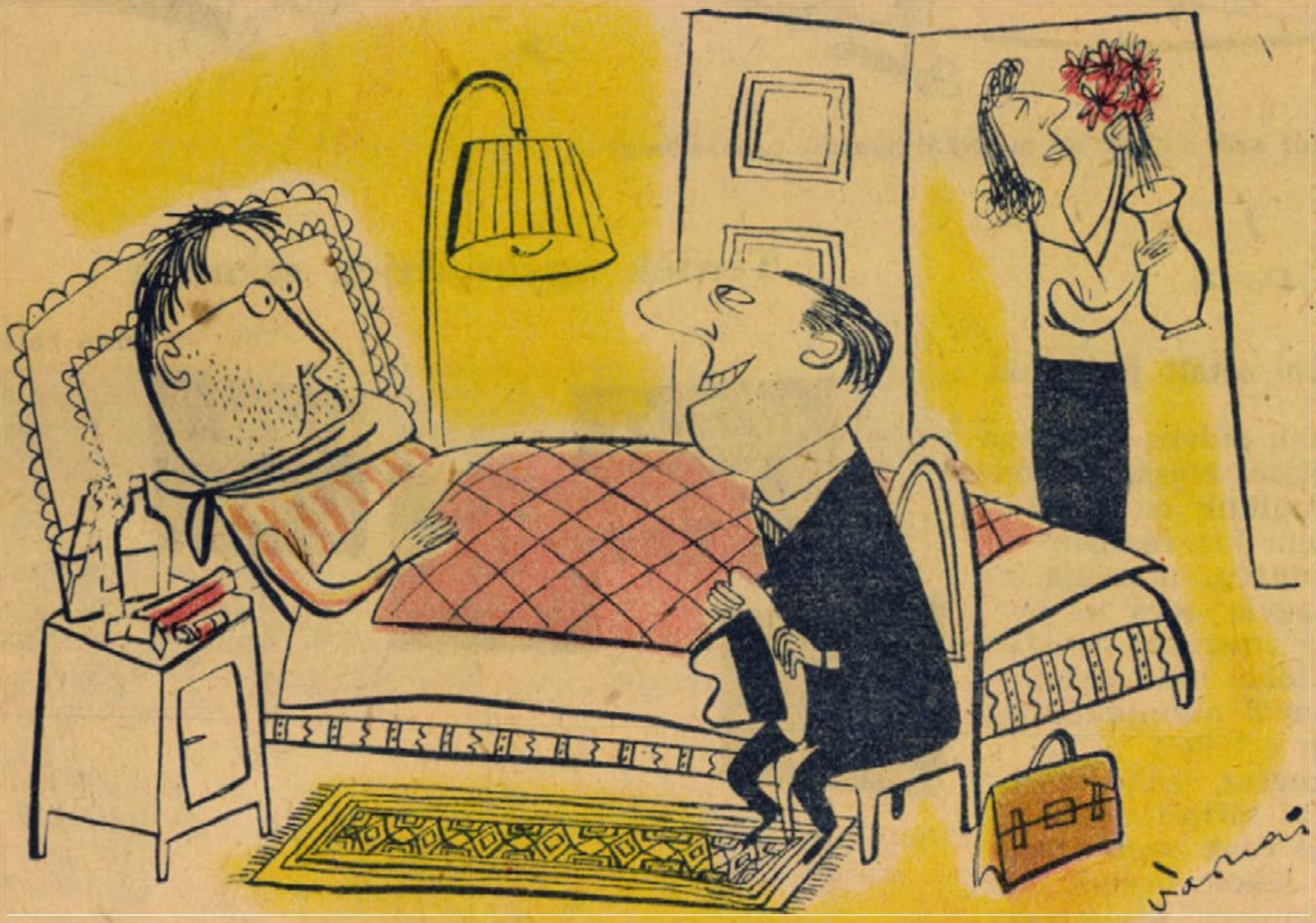

— Biztos, hogy az igazgató elvtársnak egészen speciális bacillusai vannak...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

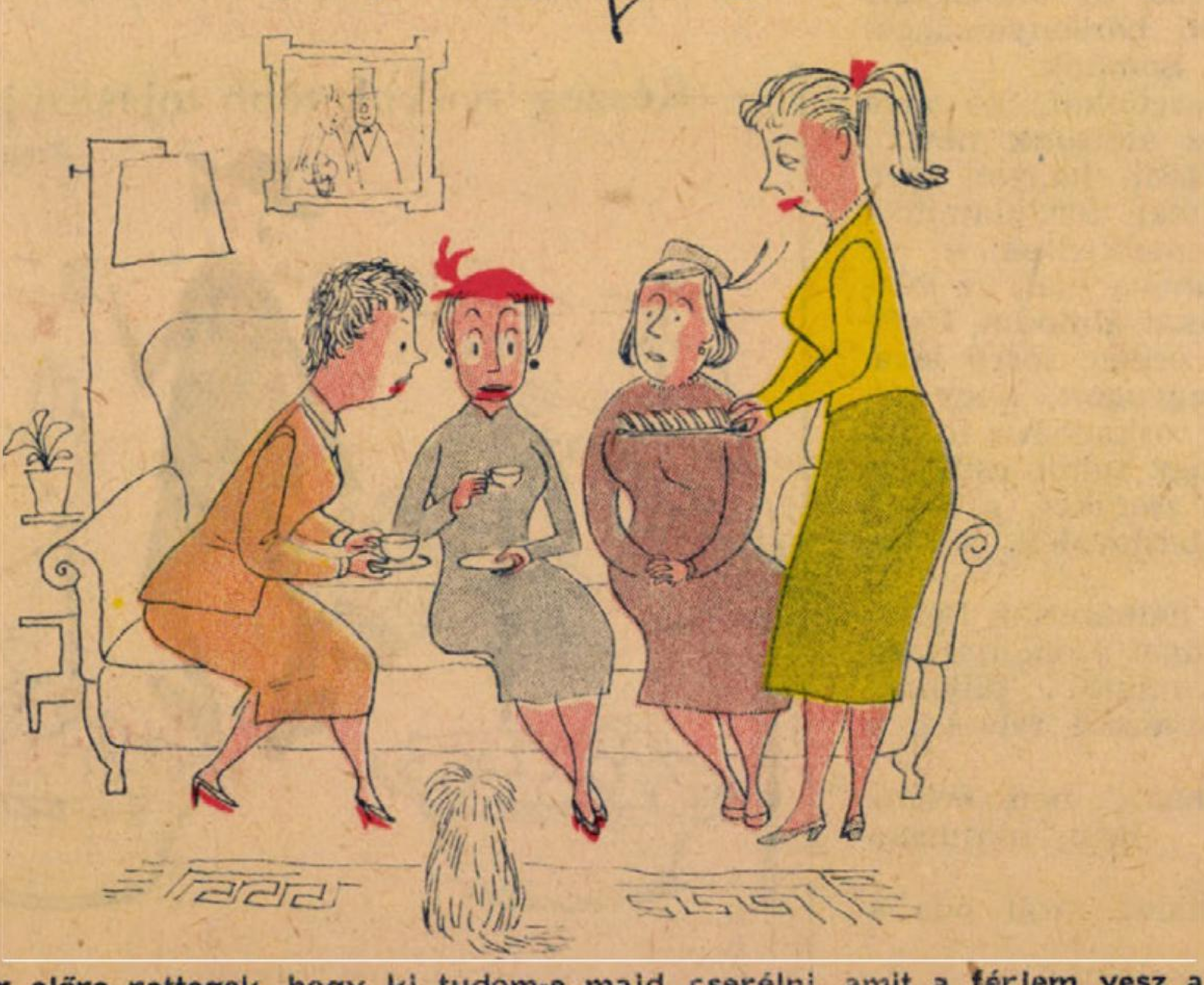

— Már előre rettegek, hogy ki tudom-e majd cserélni, amit a férjem vesz a születésnapomra...

A pokolban történt...

— Az ördög vigye el — dühöngött az ördögfióka, mire az inspekciós ördög ráförmedt:

— Százszor mondtam, hogy ne piszkáld vasvillával az orrodat és ne használd az ördög és pokol szavakat. Már megtanulhattad volna, hogy ez nálunk tilos.

— Bocsánat — mondta az ördögfióka és jelentette: — A tizenkét új lakó 12 üstje olyan rossz, hogy kifolyik belőlük a forró víz.

— Ezer angyal és mennyország — dühöngött a szolgálattevő ördög —, mit fog szólni Belzebub?

Belzebub mérgében az asztalra csapott:

— Az angyalba is, valahogy meg kell csináltatni az üstöket!

— — Nincs kapacitás. Nem tudják beütemezni a javítást.

— Vigyen el benneteket az angyal, tehetetlen banda! — ordított Belzebub. — Miért nem kérdeztétek meg az új lakóktól, hogy van-e köztük szakember?

— Megkérdeztük! Van!

— Na ugye!

— De kijelentette, hogy meg se mozdítja a kezét. Azt mondta, hogy nem dolgozni jött ide.

— Nocsak, nem akar dolgozni? Hányan vannak vele?

— Tizenegyen.

— Ki velük abból a tizenkét rossz üstből! Beterelni őket egy szobába! Ott fognak társbérletben lakni!

*

Másnap jelentette az inspekciós ördög:

— Az a szakember, aki tegnap még nem akart dolgozni, már meg is csinálta a katlanokat. Egész éjjel gőzerővel dolgozott.

Belzebub arca ördögi mosolyra húzódott:

— Tudtam előre! Majd bolond lesz társbérletben lakni, amikor nyugodtan főhet egyedül egy üstben...

Palásti László

Rehabilitált boszorkányok

Ha folyik is napjainkban boszorkányüldözés Amerikában, legalább a régieket rehabilitálták. A Massachusetts állambeli Salem város hat boszorkánysággal vádolt nőjéről állapította meg most a kormányzó hivatalosan, hogy nem is voltak boszorkányok, csak úgy kitalálták róluk annak idején, 1693-ban.

Ezzel valamennyi salemi boszorkányt tisztáztak az egykori vád alól. Összesen 22-en voltak, a legtöbbjüket már 1711-ben rehabilitálták, az utolsó hat maradt csak 1957-re.

Ami azt illeti, Kálmán király alaposan megelőzte a massachusettsi kormányzót.

FUSIZÁS világméretekben

Vasvári Anna rajza

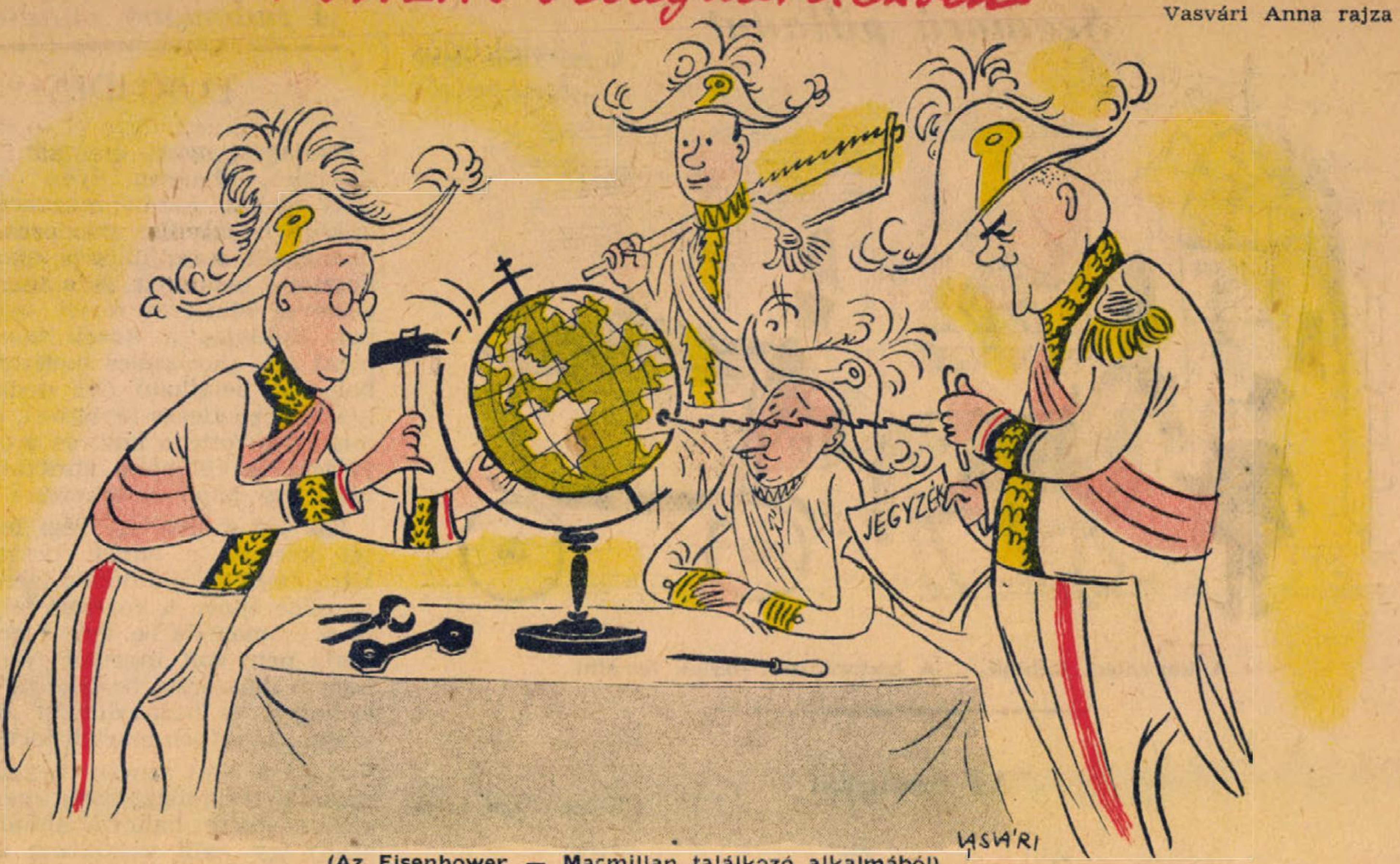

(Az Eisenhower — Macmillan találkozó alkalmából)

Biblikus történet

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a legszükségesebb hozzávalókkal, többek között a tengerekkel és az édesvizekkel. A részletmunkák során pedig megalkotta a különböző keserű és savanyú vizeket, s kiválasztott magának egy népet, hogy kóstoljon e vizekből és állapítsa meg, hogy melyik a legalkalmasabb export-célokra.

És mondák némelyek, hogy lőn este és reggel: — Reggel az Igmándi-víz a legcélszerűbb, — és megittak vala három ujjnyival az Igmándiból. És nagy zajongásba törtek ki ekkor a Mira-víz kóstolói, mert a Mirát tartották vala alkalmasabbnak, és mindannyian ittak belőle egy pohárkával.

És lőn nagy széthúzás az Igmándi, s a Mira prófétái között, miközben másokkal találkozának, kik megszaggatták ruháikat a reggeli villamos-utazás során, hogy a Lukács és Rudas fürdők forrásvizeihez jussanak és hogy igyanak forrásaikból. És hangosan kiáltozva jöttek a Parádi-víz prófétái is, és kacagtak vala a más-víz-ivókon és magasztalták vala a Parádi vizet, fröccsös poharakkal kezeikben.

És látá az Úr, hogy tenni kell valamit, és bocsáta vízözönt a vitatkozókra. És árasztá el az Úr Szalvusz vízzel a vitatkozókat, és a próféták fuldoklának a Szalvusz vízben, és nyelének a vízből, és láták, hogy jó. És dicsérvén az Urat, palackozni kezdék a vizet, és a Szalvusz lassan leapada a próféták bokájáig.

Így teremté meg az Úr a világmárkát.

S. P.

Hátha valaki nem ismeri.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A mama érdeklődik az iskolában, a kisfia tanulása iránt A tanító elpanaszolja, hogy a gyerek nem elég szorgalmas, magától sohasem jelentkezik.

— Petike, — mondja a gyereknek otthon a mamája, — miért nem jelentkezel soha az iskolában?

— Azért mama, mert ha az ember felemeli az ujját, mindig muszáj valamit tudni.

A jótevő

Hány ember van, aki alkotásaival ismeretlen ezrekkel tesz jót. Szemet gyönyörködtet a pompás szobor, milliókat gyógyít meg a hatékony szérum, lelkeket békít a fenséges muzsika. A könyv ereje is milyen hatalmas. Szórakoztat, tanít, az életismeret egy-egy új kapuját tárja fel az olvasó előtt. Valahol él egy író és nem is sejti, hogy ő jótevője egy messze idegenben élő ismeretlennek.

— Hála és dicsőség a nagy alkotóknak, a nagy íróknak! — sóhajtott fel magában erre gondolva Würzler bácsi, aki abból él, hogy Cronin- és Bromfield-könyveket árusít az eszpresszókban...

tp

Ahol ötletszerű az áruelosztás

Gerő Sándor rajza

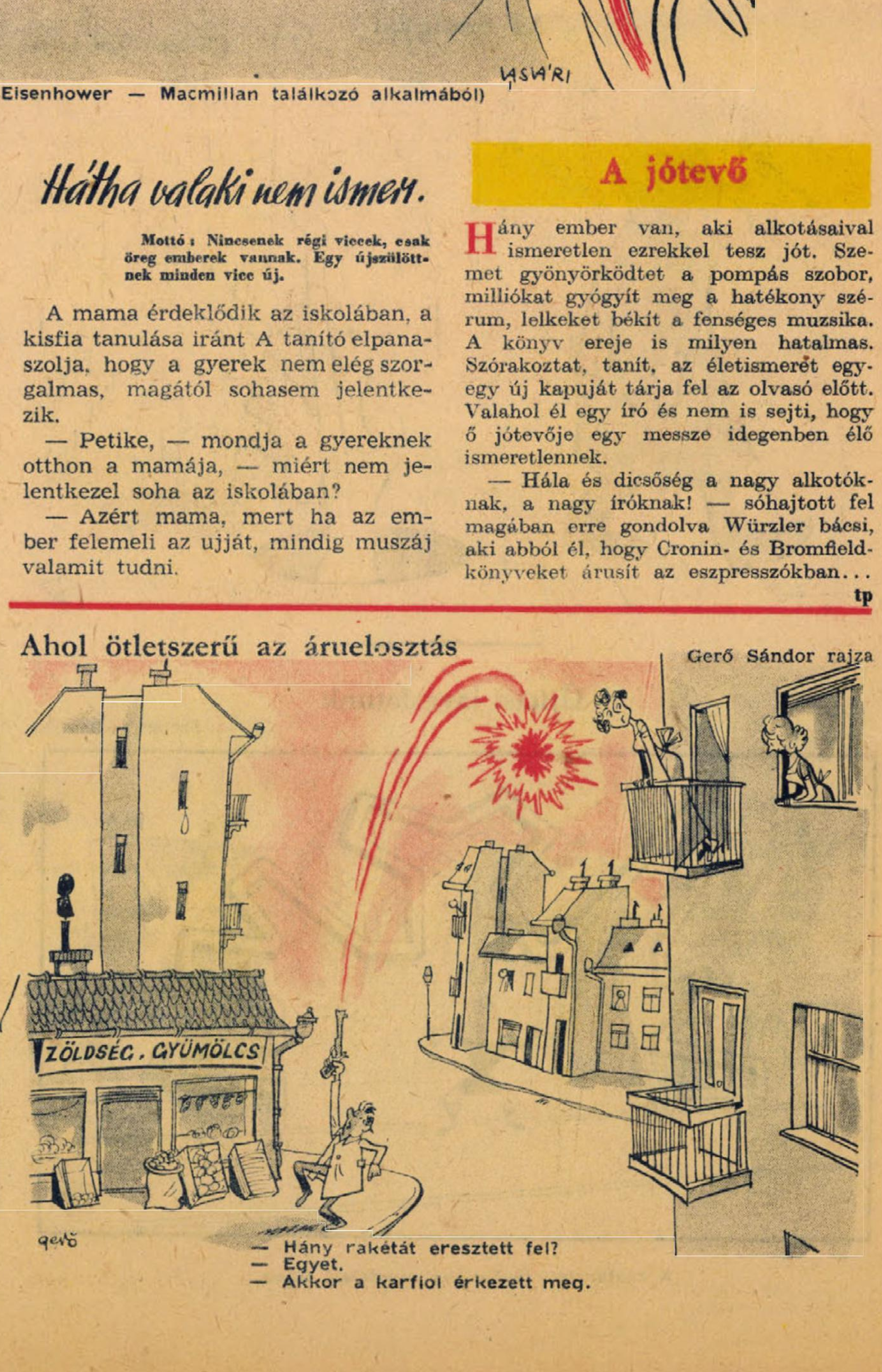

— Hány rakétát eresztett fel?
— Egyet.
— Akkor a karfiol érkezett meg.

Szomorú pillanat

Kaján Tibor rajza

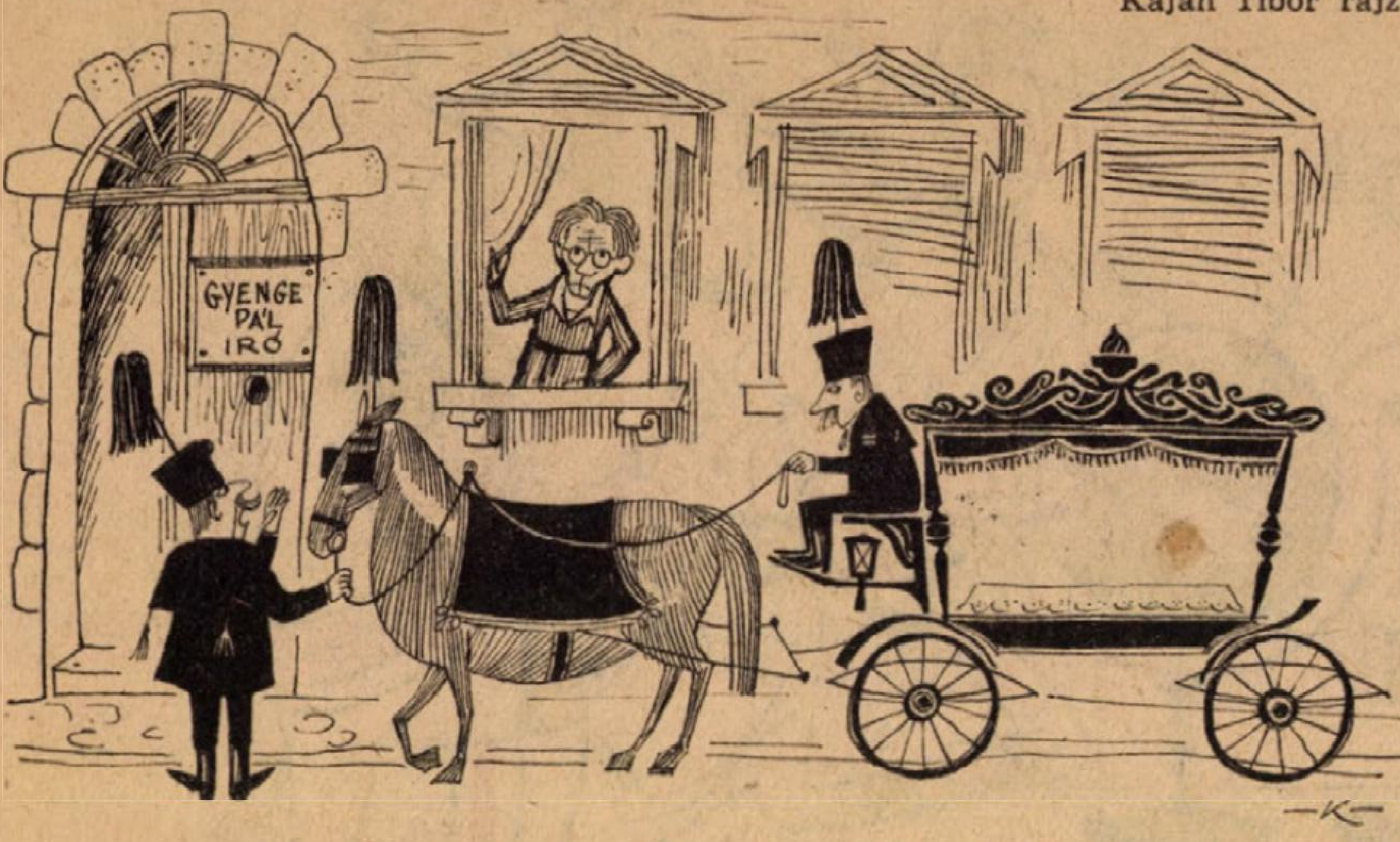

— A kéziratért jöttünk ... A lektorátuson fogjuk temetni ...

Az őrangyal

Réber László rajza

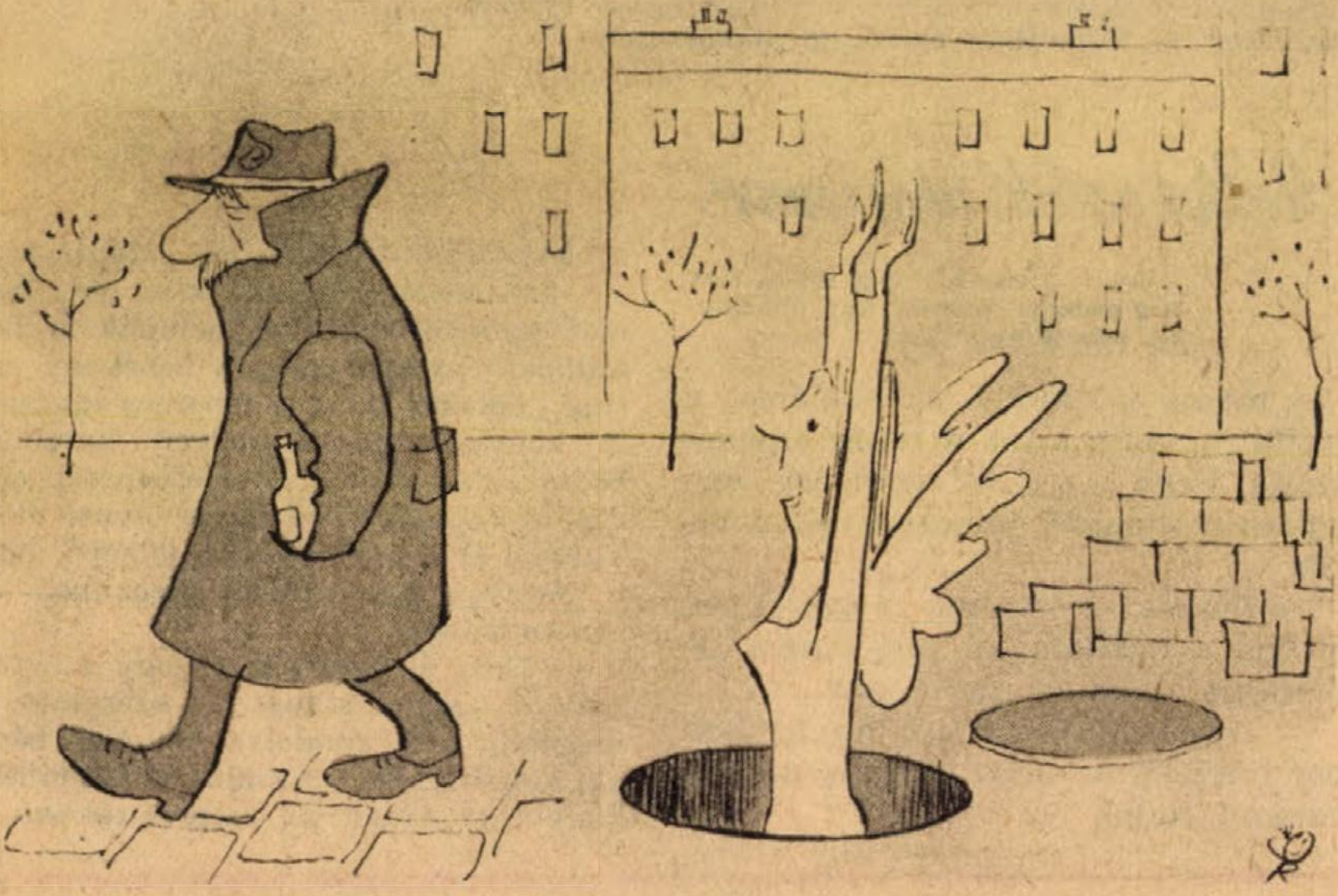

Újítási javaslatunk

Szepes Béla rajza

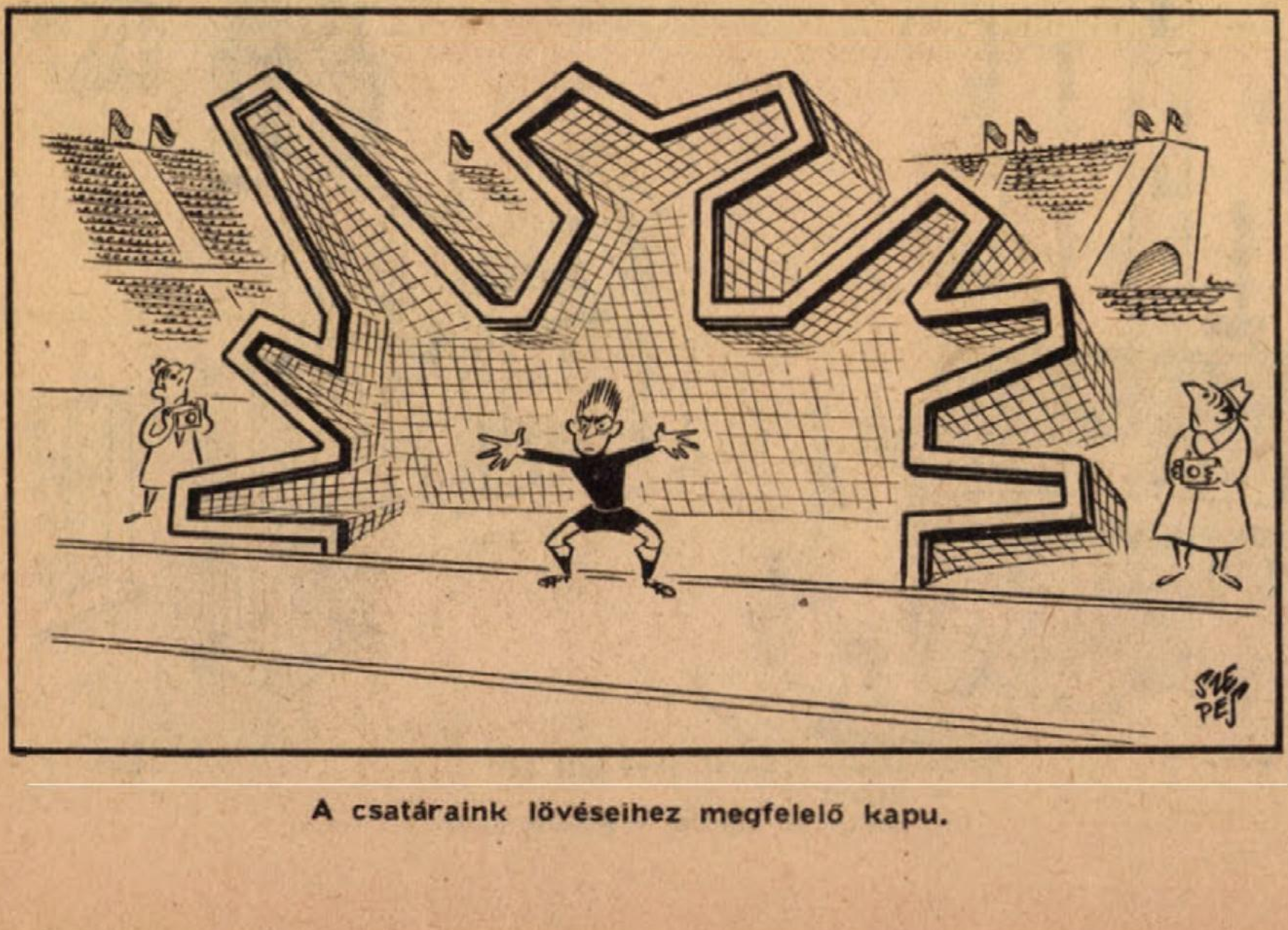

A csatáraink lövéseihez megfelelő kapu.

A tudomány világából

EUKLIDES

Csillagos, nyári éjszakán történt. Euklides, ahogyan ilyen éjszakák előtt szokta, korán megvacsorázott, miközben felesége gondosan összecsomagolta férje különös, maga-szerkesztette műszereit, és a vacsora végeztével elkísérte férjét egy darabon. Euklides a közeli kis hegyre ment fel, ahol széles horizontú égbolt volt belátható. Ott pedig elhelyezte kezdetleges távcsövét, s figyelmesen követte a hold és a csillagok járását és különféle ábrákat rajzolt róluk egy papirusz-tekercsre.

Kis idő múlva egy régi feljegyzését kereste, s enyhe bosszúsággal látta, hogy máskülönben igen gondos felesége éppen a keresett feljegyzést nem csomagolta be. Ám a geometria atyja nem volt ingerült természetű, hanem műszereit beállította néhány csillagra, és hazaballagott az éjszakában, az otthon maradt tekercsért.

A háza előtt azután meghökkenve megállt és hallgatózott, mert felesége nevetését hallotta, amint az asszony így szólt valakihez: én édes rabszolgám. A tudós ekkor közelebb lopózott a házhoz s belesve az ablakon, egy ifjú férfit látott benn, ki éppen arrafelé lakott, amerre a felesége szokta volt esténként a hegyre kísérni.

Euklides ekkor néhány tétova lépést tett. Az ajtó felé indult, majd megállt és visszafordult a hegy felé. Majd ismét megállt s jobb híján leült a földre s rajzolgatni kezdett a homokban.

Hogyan is történhetett mindez? — próbálta gondolatait rendezni. — Itt a házam, itt meg a hegycsúcs ... — s két pontot nyomott a homokba. — Itt valahol lakik az ifjú ... — s a harmadik pontot is felrajzolta. — Mi erre mentünk, én erre mentem, ő erre jött, ... — és vonalakat húzgált a pontok között a homokba.

Egyszerre pedig elfelejtette, hogy mit jelképeznek e vonalak; csak egyeneseket látott már, és pontokat, és érdekes összefüggéseket. Teljesen elmerült a rajzolgatásban, és midőn virradat előtt az ifjú kilépett a házból a hűtlen asszonnyal, a geometria atyja elcsodálkozva nézett rájuk; mert róluk közben már egészen megfeledkezett.

Tudniillik azon az éjszakán, ott, a homokban felfedezte Euklides a háromszöget ...

Somogyi Pál

Irodalmi nehézségek

Robert Mitchum, az ismert amerikai vagány-színész a „Mennydörgés” című új filmje felvételei alatt elesett és eltörte a bokáját.

Mit csináljanak? A felvételeket nem halaszthatják el, túlságosan sok pénzbe kerülne.

Gyorsan átírták Mitchum szerepét *sántára.* Most már nyugodtan végigbicegheti a mennydörgést.

EGY KIS SPEKULÁCIÓ

Mészáros András rajza

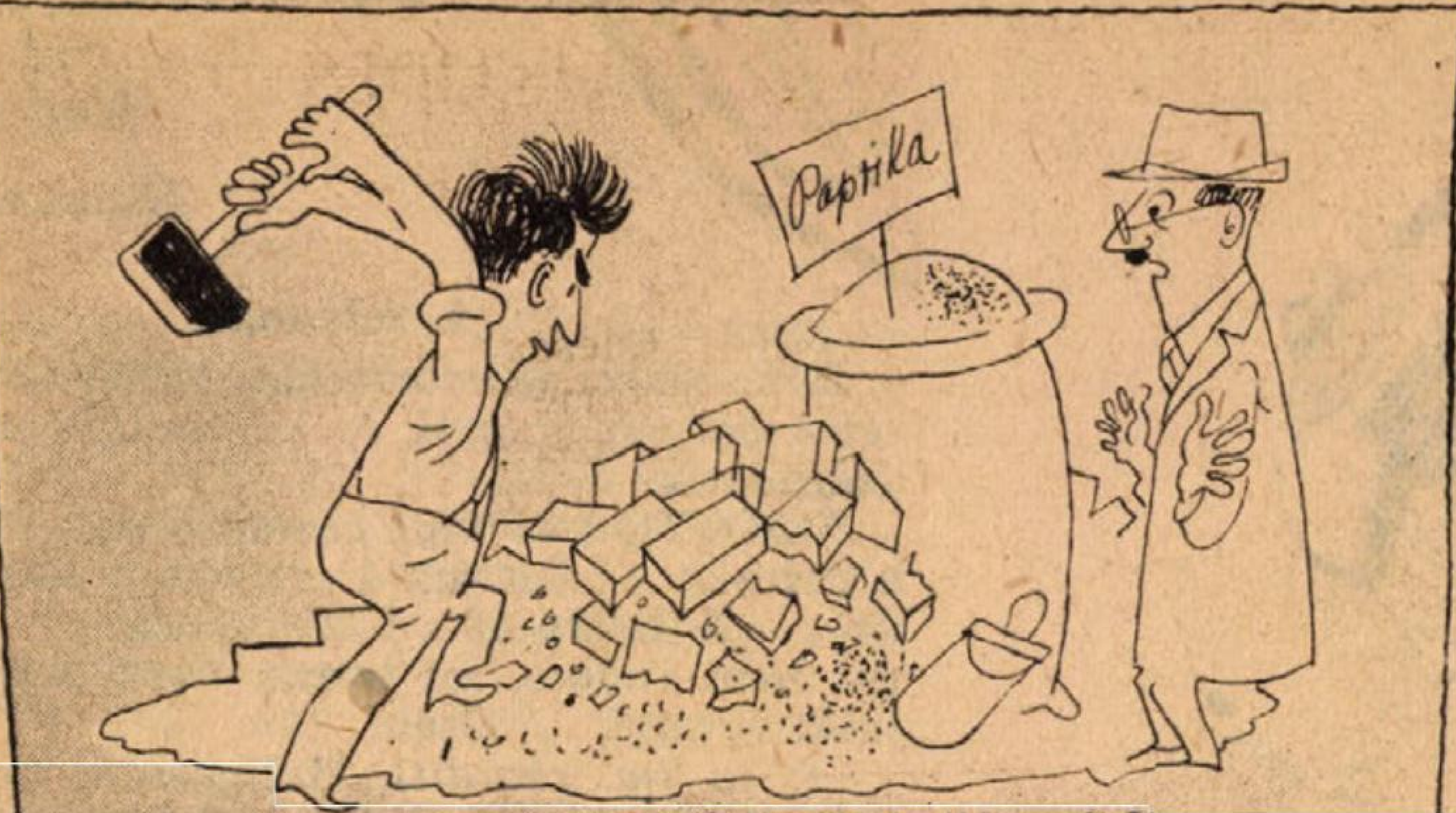

— Mért töri a téglát kolléga úr?
— Paprikát akarok nemesíteni.

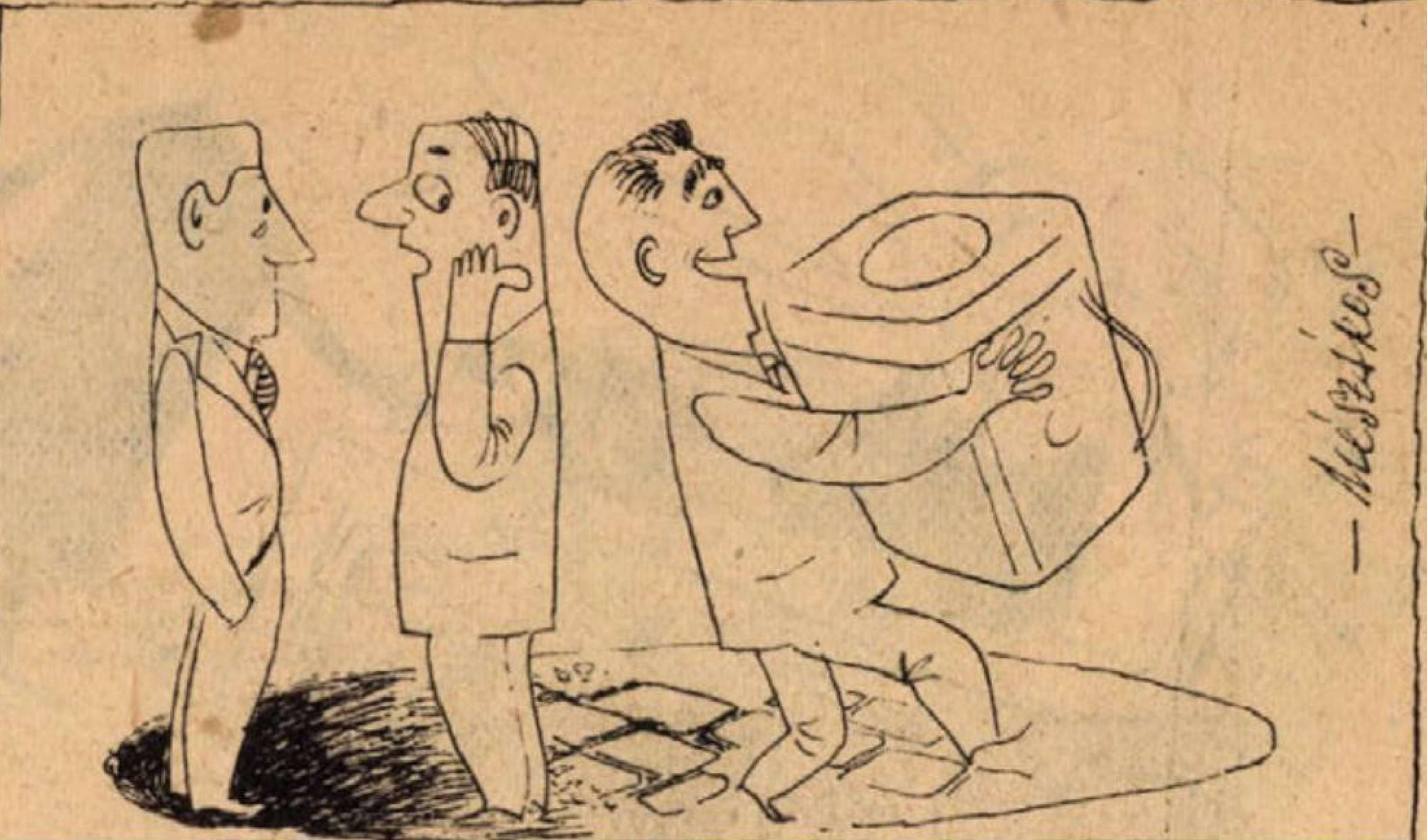

— Nagyon szeretheti a feleségét! Már a tizedik mosógépet viszi haza . . .

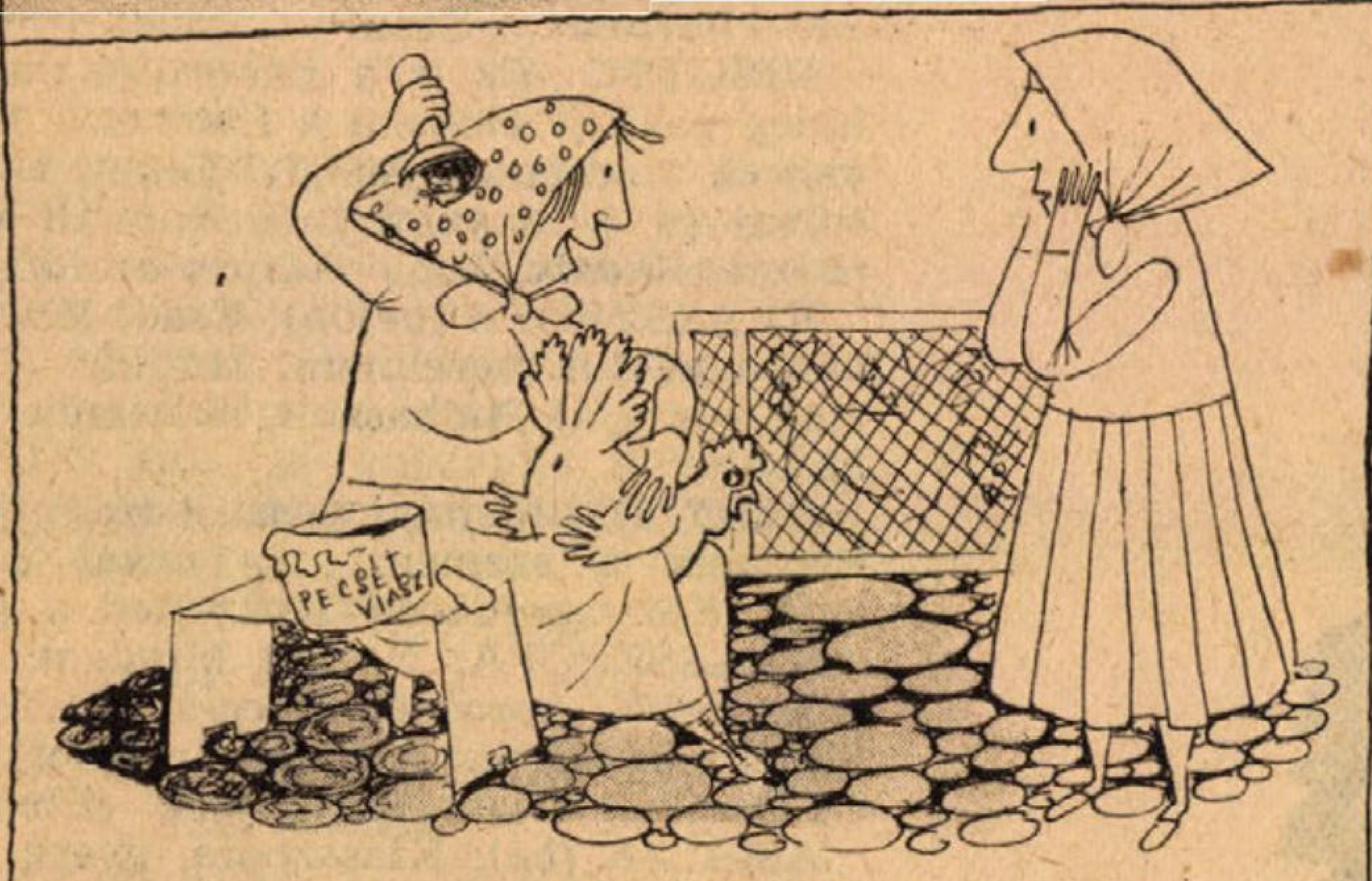

— Lepecsételem, hogy ne essen a tojás ára . . .

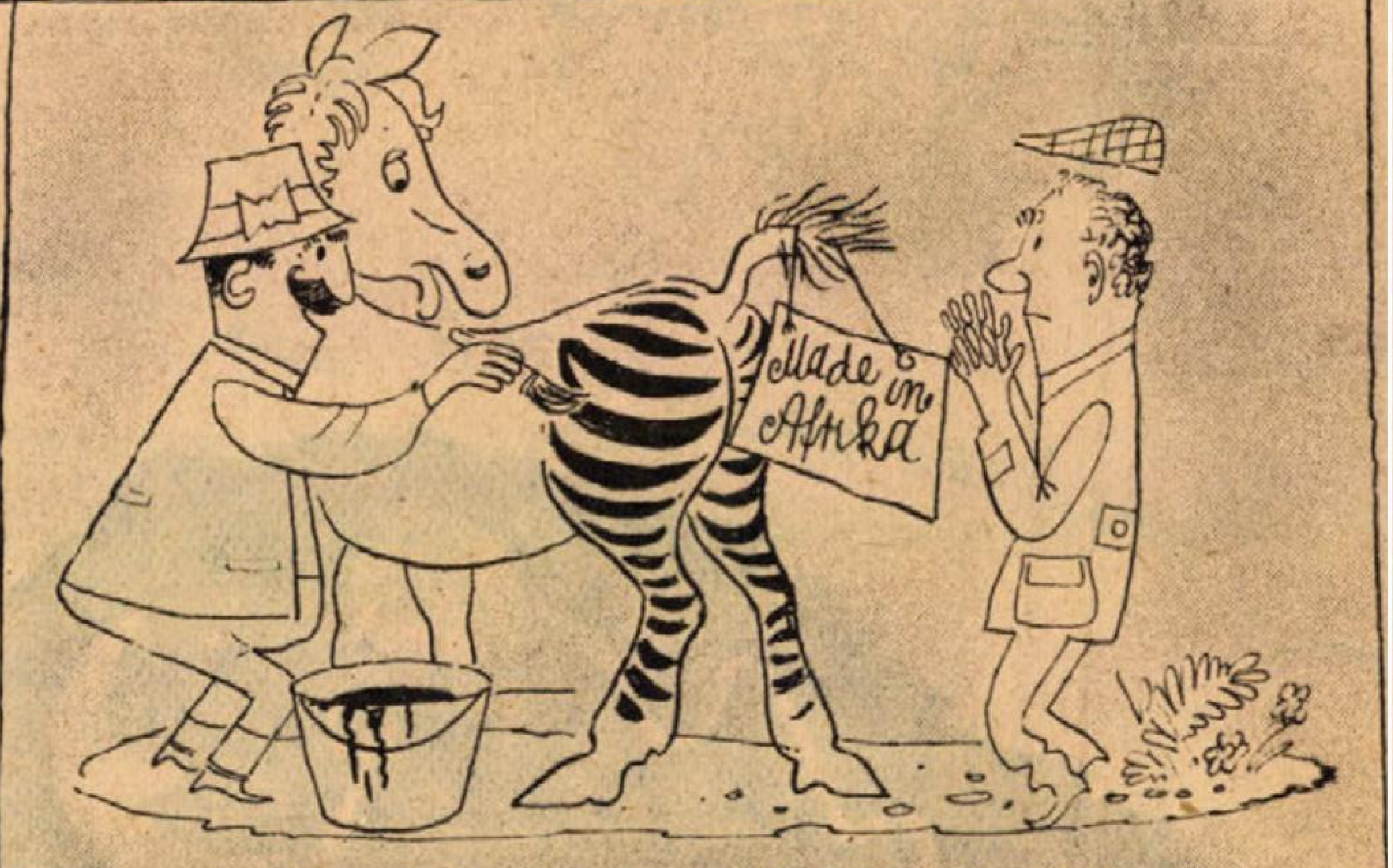

— Tetszik tudni, többet adnak érte, ha külföldi . . .

Pesti tudósítónktól

Milyen elpuhult életet fogunk élni, ha az utcákról eltűnnek az állványok, a gödrök, a kőtorlaszok! Nem lesz szükség elővigyázatosságra, éberségre, tespedő biztonsággal járunk majd az utcán, s elfajulunk, mint a háziállatok.

Pedig most mindenkinek az őserdei vadhoz hasonlóan finom a hallása, s remegő orrcimpával érzi meg a veszélyt, az alattomosan fenyegető törmeléket, száz méterről meghalljuk az építő munkások vad káromkodását. Közben fejlődik testalkatunk, régen elcsökevényesedett szervek újra használatba kerülnek. Spárta lakóiból nem lesznek puhányok.

De mi lesz akkor, ha elkészül a város? Csak úgy egyszerűen közlekedünk, a veszély izgató élménye nélkül?

Nem lesz jó! A könnyű győzelem nem boldogítja az igazi katonát!

*

A rádióban néha annyira elkésve méltatnak egy-egy könyvet, hogy arra már a könyv el is fogyott. „Mi nincs már a könyvesboltokban?" — ez lehetne e könyvismertető rovat címe.

*

„Nyolcvan nap alatt a világ körül" a címe annak az óriásfilmnek, amelyet Verne Gyula regényéből készítettek. Természetesen szélesvásznú film és négyórás. Tehát nemcsak széles, hanem hosszú is.

f. l.

Rózsahegyi Kálmán

„A BANKETTRENDEZŐ"

Társasebéden ünnepelték Rózsahegyi Kálmánt a Nemzeti Színház örökös tagját kollégái és jóbarátai, 84-ik születésnapja alkalmából. Őmaga meghatottan válaszolt a beszédekre és többek között ezeket mondta:

— Az ember onnan tudja, hogy öregszik, hogy nem ő rendez bankettet mások tiszteletére, hanem mások ünneplik őt. Ifjú koromban sok nevezetes banketten vettem részt, de talán mégis az volt a legemlékezetesebb, amelyet Gárdonyi Géza tiszteletére adtak a művészek „A bor" nagy sikerének jutalmául. Engem bíztak meg a rendezéssel. Izgatottabb voltam, mint egy premieren! Figyelmeztettek, nagyon vigyázzak, gondosan állítsam össze a meghívandók névsorát, nehogy valami nagyfejű megsértődjön. Vigyáztam én, de még mennyire! Remekül is sikerült a bankett, csak éppen egy kis hiba csúszott be: maga az ünnepelt Gárdonyi Géza uram nem érkezett meg Egerből.

Itt Rózsahegyi egy kis teátrális szünetet tartott, de közben innen is onnan is közbekiáltottak:

— Miért nem jött el a szerző Kálmán bácsi?

Mire Rózsahegyi mosolyogva felelte:

— Az úgy volt gyerekek, hogy nagy izgalmamban őt elfelejtettem meghívni.

Sietős vizit

— Meg se néz, doktor úr?
— Minek? Láttam már influenzát . . .

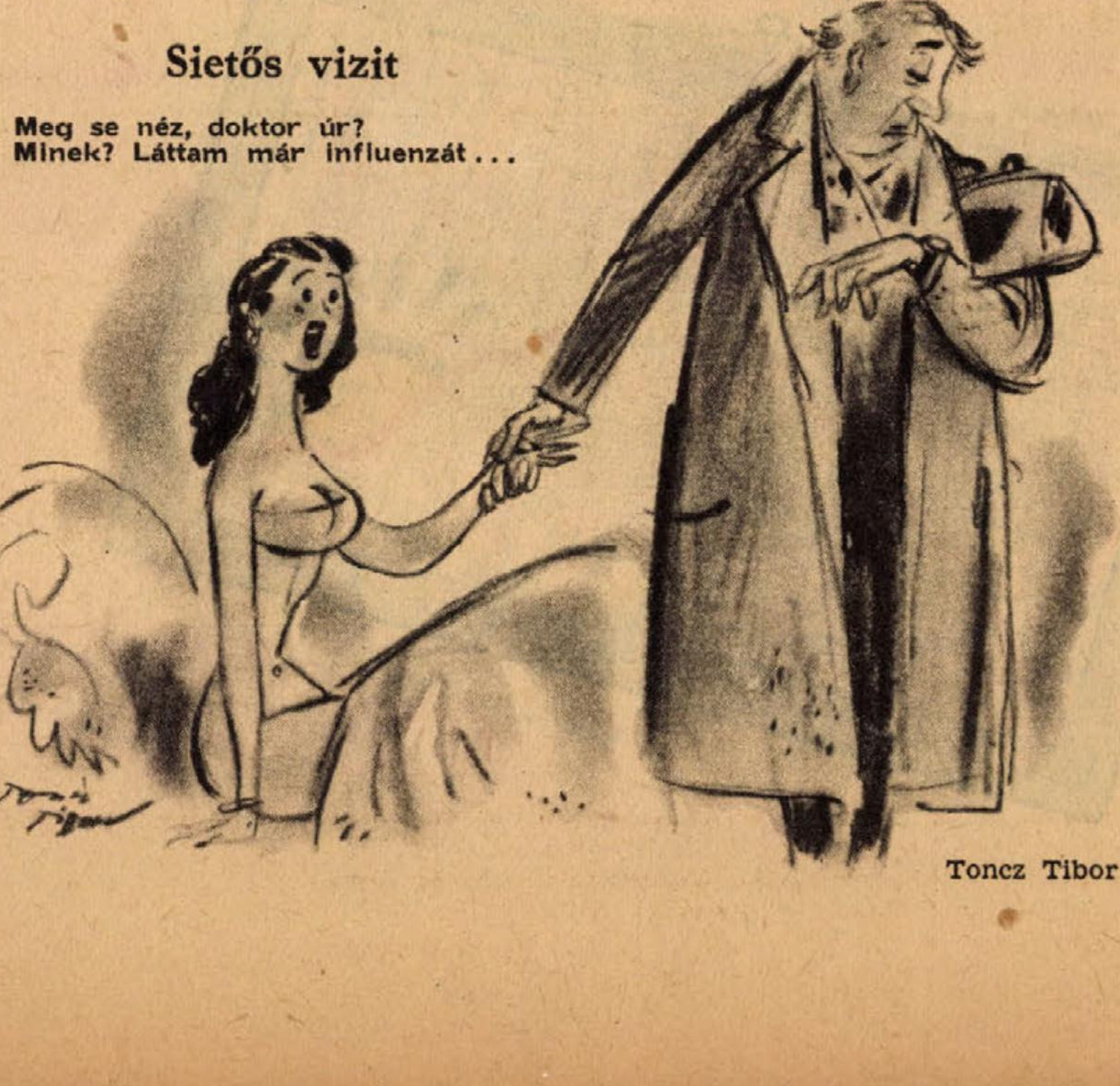

Toncz Tibor rajza

Modern Szent Antal

Várnai György

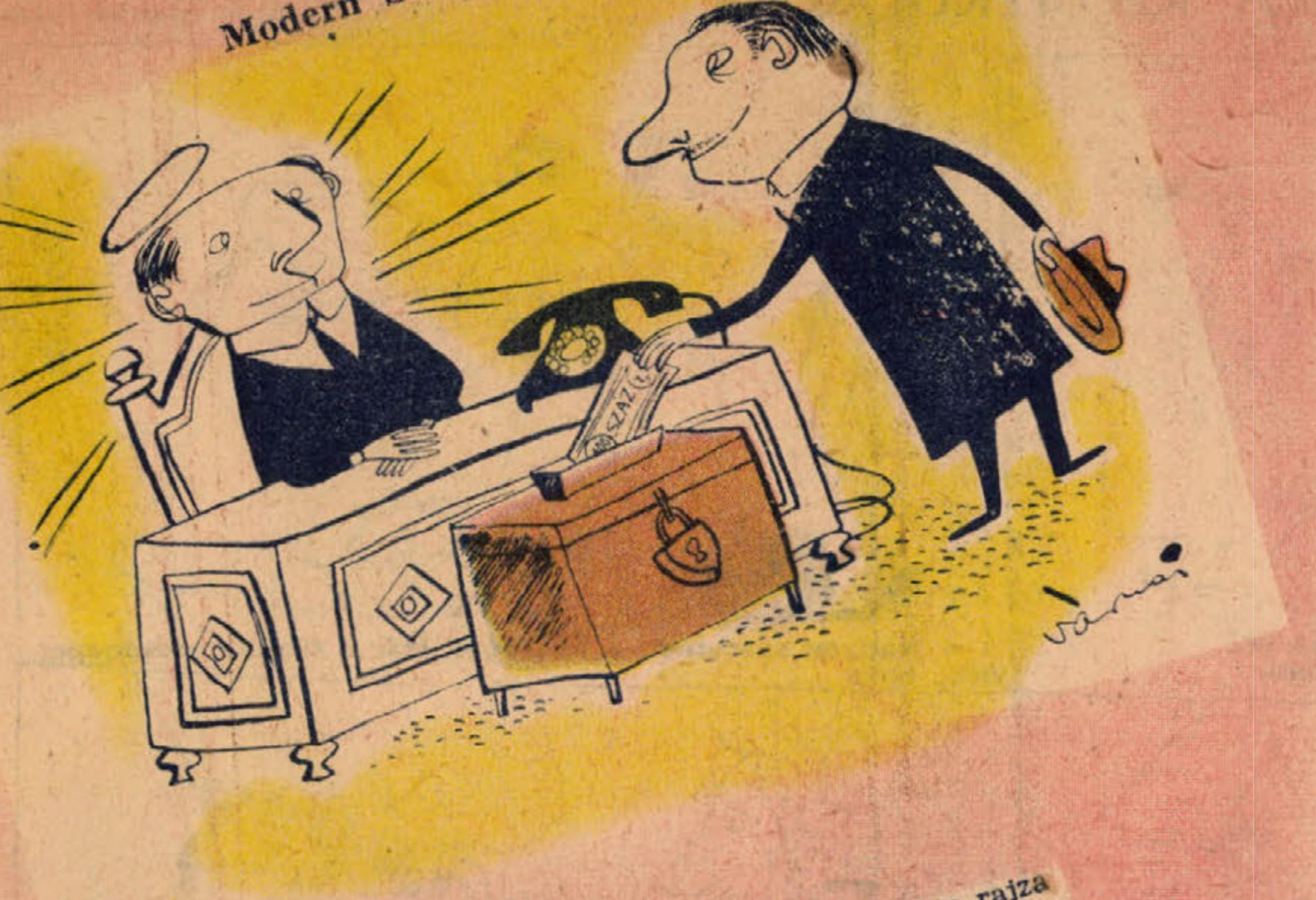

AZ ÖREG HOLD KÉRDEZ

Kaján Tibor rajza

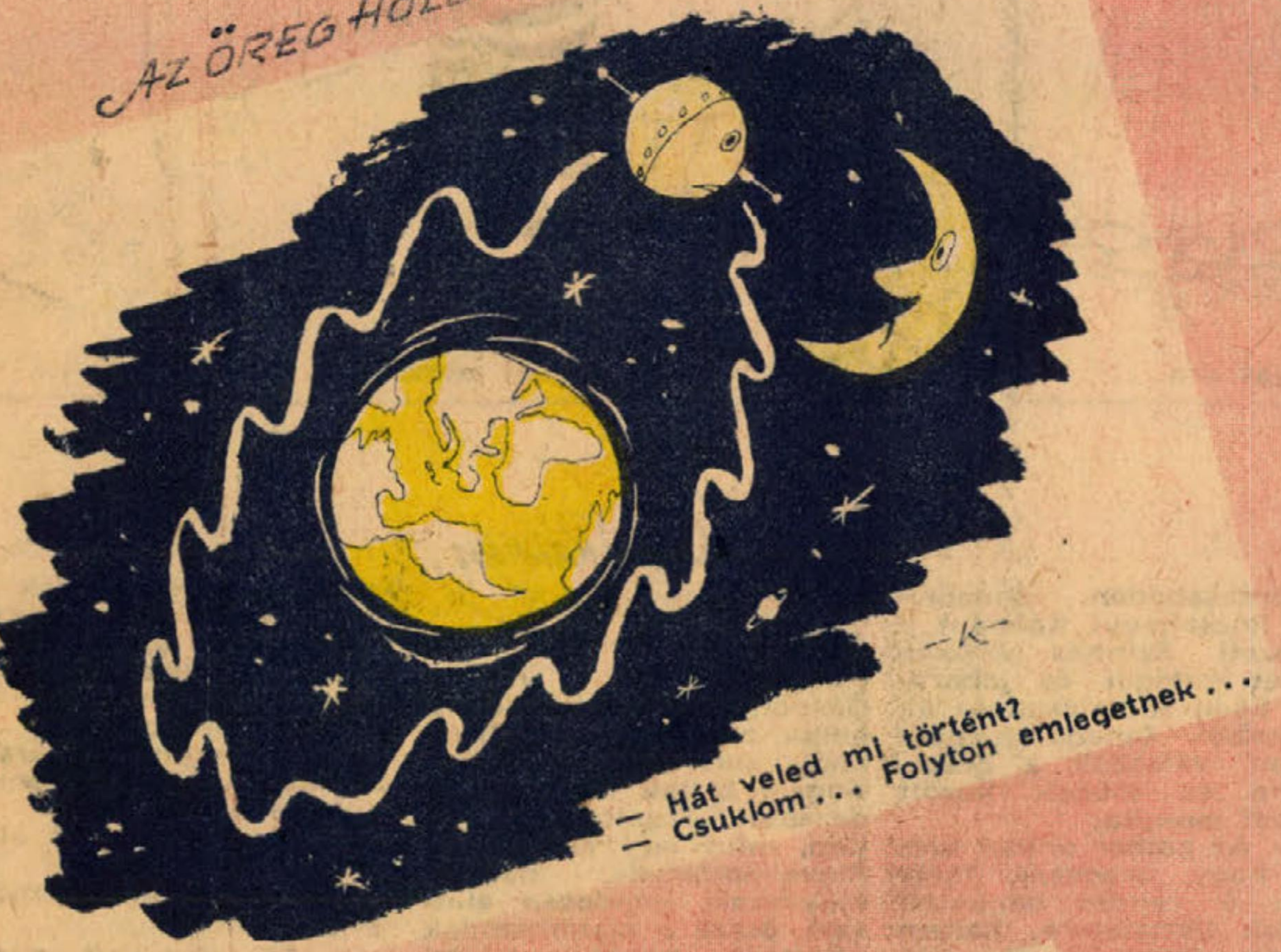

— Hát veled mi történt?
— Csuklom . . . Folyton emlegetnek . . .

Reber László rajza

Alkony

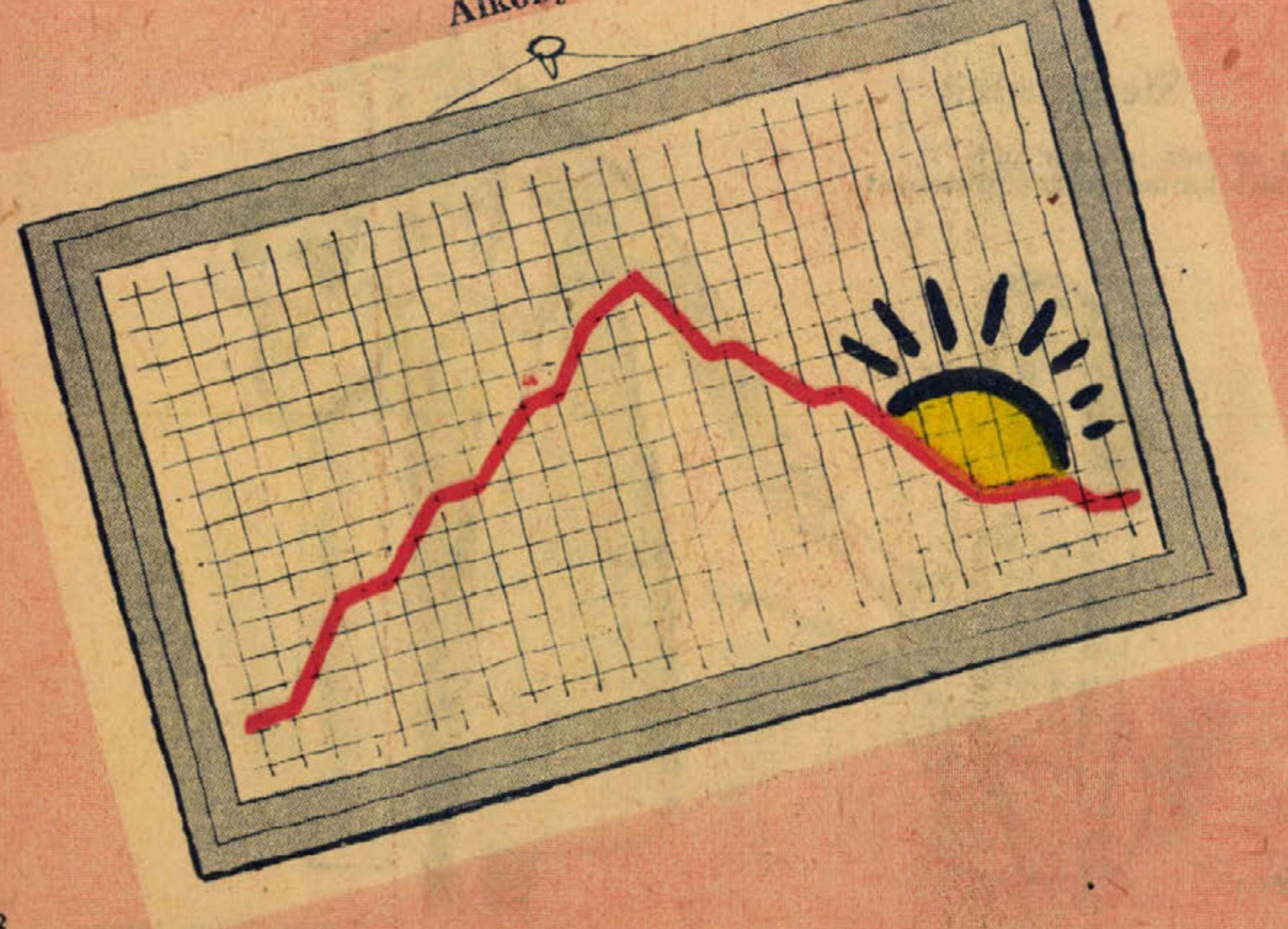

A megperzselt milliomos

Neorealizmus 3 felvonásban

Írhatta volna: **De Filippo della Callegari**

I. felvonás

Szín: olasz nyomortanya, háttérben egy kötélen gatyák, bugyik és koraszülött csecsemők száradnak.

RISOTTÓ *(félhülye családfő vakarózik):* Sok a poloska . . . Ezt mind a nyomor hozza magával . . . A nyomort a háború hozza . . . A háborút nem tudom, mi hozza, mert osztálykorlátaim vannak . . . Csao!

LÓ *(a fia, ráordít):* Hallgasson, fater, mert unom a dumáját. Inkább azt mondja meg, miért zabálta meg a paszujomat, amit reggelire eltettem . . . Csao!

RISOTTÓ: Ez is a háborútól van, hogy a hideg paszujt eleszem a fiam elől. De honnan van ez a rengeteg paszuj? Lehet, hogy a fiam tolvaj és a lányaim meg vannak perzselve? *(Borotválkozik, hogy múljon az idő.)*

KLASSZPOFA *(bejön):* Csao! Hol a francba van egyetlen szerelmem, Málika? *(Letesz egy zsák paszujt.)* Tudhassuk, láthassuk, tapasztalhassuk.

RISOTTÓ: Mennyi paszuj! Hogy ragyog, elkáprázik a szemem . . . *(Turkál a zsákban, majd Klasszpofához:)* Kifizetted a gázt?

KLASSZPOFA: Nyugi! Mindent kifizettem a szajréból, porco di Baccho! Idefigyelj, Ló! Elmégy és ellopod a milánói dómot! Indíts!

LÓ: Oké! Csao! Szevasztok! *(Elmegy.)*

AMÁLIA *(be):* Klasszpofa, gyere az ágyba. *(Lefeküsznek.)*

BIANCA *(nercbundában jön):* Ma túlóráztam és vettem tizenhét liráért egy bundát . . . De nem én vagyok a gyilkos . . . *(Sírógörcsöt kap.)*

NYUNYA *(szomszédasszony bejön):* Miért is jöttem én be? Ja, igen, tudom már, hogy epileptikus rohamot kapjak . . . *(Rángatózik és visít.)*

TANJA *(beront):* Nem én öltem meg a gyilkost. Csao! *(Összeesik.)*

RISOTTÓ: Itt valami nincs rendben, az én házam táján . . . *(Felravatalozzák Risottót a paszujra, hogy eltereljék a figyelmét.)*

RENDŐR *(be):* Csao!

(Függöny)

II. felvonás

Szín: elegáns bordélyház.

KERÍTŐNŐ: Meg lesz elégedve, méltóságos uram!

CAPECE *(gazdag iparjampec):* Két megperzselt lányt kérek a javából. Öt percem van a pörkölődésre . . .

KERÍTŐNŐ *(behozza Biancát és Tanját):* Itt vannak, egészen friss áru, csak nyugodtan tessék őket nyílt színen meggyalázni, ha valaki kifogásolná, annak majd azt mondjuk, hogy ez a neorealizmustól van . . .

BIANCA: Adj egy dollárt, öreg szivar! *(Meghasonlik.)*

TANJA: Nem én vagyok a gyilkos, nem te vagy a gyilkos, nem mi vagyunk a gyilkosok! *(Kombinéban megőrül.)*

BIANCA *(szigorúan):* Ki ölte meg Bébét? Dudu vagy Csucsu?

TANJA: Nem tudom, ne faggass . . . *(Hány.)*

KLASSZPOFA *(be):* Nem én öltem meg Dudut, én csak loptam eztet . . . *(Kiveszi a zsebéből a milánói dómot.)*

NYUNYA *(bejön):* Én üvegből vagyok . . . *(Csörömpöl, majd kolerát kap.)*

DETEKTÍV: Hát így vagyunk? Most mindenki eljön a rendőrségre, ott fogtok lelkileg átalakulni.

(Függöny)

III. felvonás

Szín: a rendőrség. A Detektív egy harmóniumon játszik.

DETEKTÍV *(énekel):* Mennyből az angyal lejött hozzátok, pásztorok . . .

TANJA: Bevallom, Gyugyut egy vadidegen ember ölte meg . . .

DETEKTÍV: Na, hálistennek! Akkor énekeljük el a XVI. zsoltárt . . .

BIANCA: Én elmegyek könyvtárosnőnek . . .

TANJA: Én férjhez megyek. Még szerencse, hogy alig hogy megperzselődtem . . .

KLASSZPOFA: Én visszateszem a milánói dómot . . .

AMÁLIA: Mi ebből a tanulság? Mindennek a háború az oka. *(Leugrik az emeletről.)*

BIANKA: De hol van itt a kivezető út?

KLASSZPOFA: Tudja a franc!

(Függöny)

Előadás után egy demokratikus portás a közönségnek megmutatja a kivezető utat.

Gádor Béla

Karel Čapek:

Villám mesék

A pesszimista

— Ön azt állítja, hogy újra tavasz lesz? Uram, ön javíthatatlan optimista!

A kakas

— Nem hajnalodik. Még nem adtam meg a jelt.

A falevél, melyet a szélvihar sodor

— Előre! Most tövestől kitépjük a fákat!

A leszáradt faág

— Végre független lettem!

A béka

— Óriásit fejlődtem! Nemrégen még csak ebihal voltam!

A fatönk

— Szememre hányják hogy állandóan egy helyben állok. Ezzel szemben nem botlok el.

A tükör

— Az ember — csak az én tükörképem.

A veréb

— Látjátok, így kell csiripelni, hogy megérkezzen a tavasz!

A farkas

— Hogy mi a béke? Ha bennünket senki sem kerget.

Réber László rajza

Tömény ital

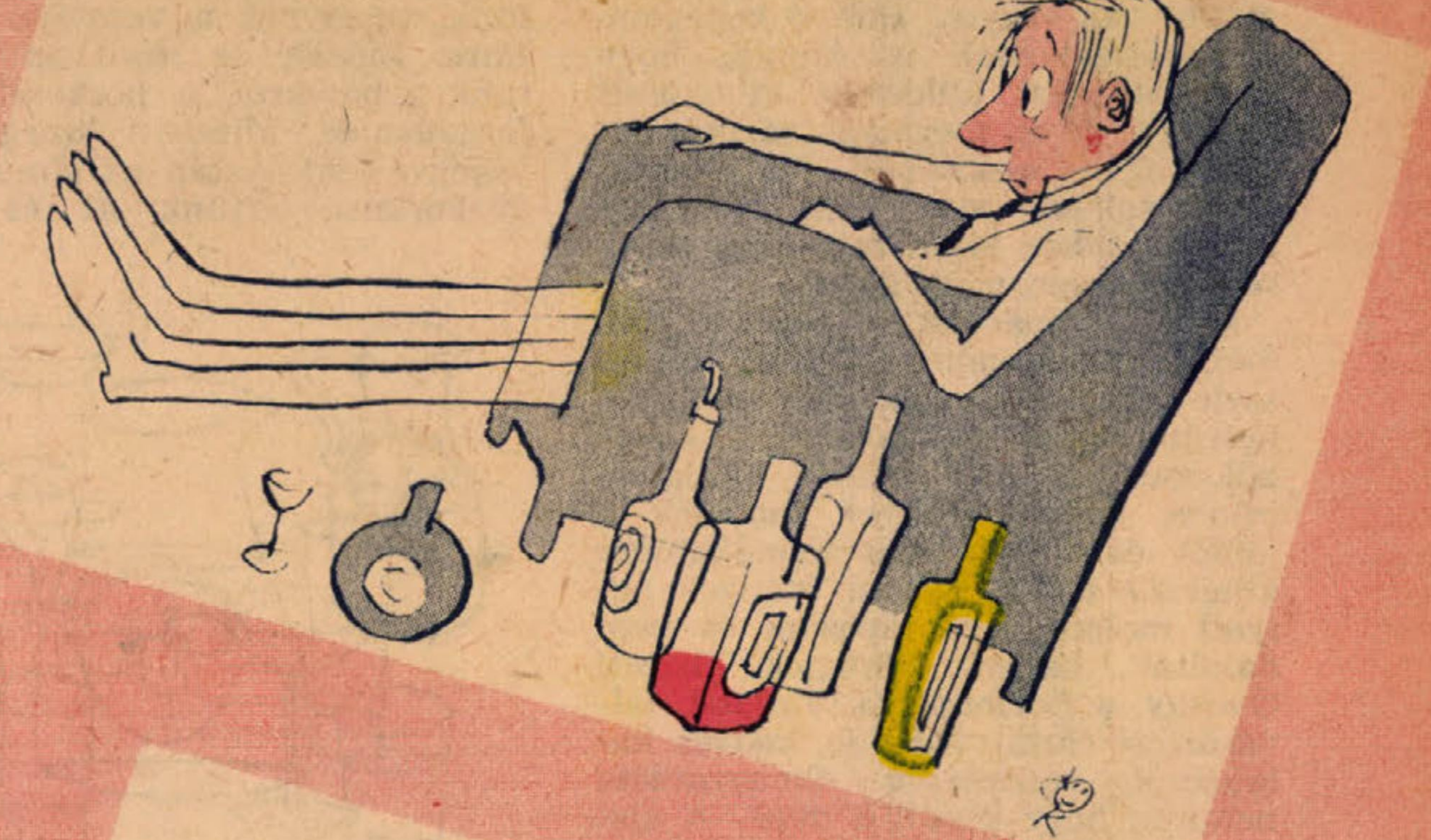

Irigység

Pusztai Pál rajza

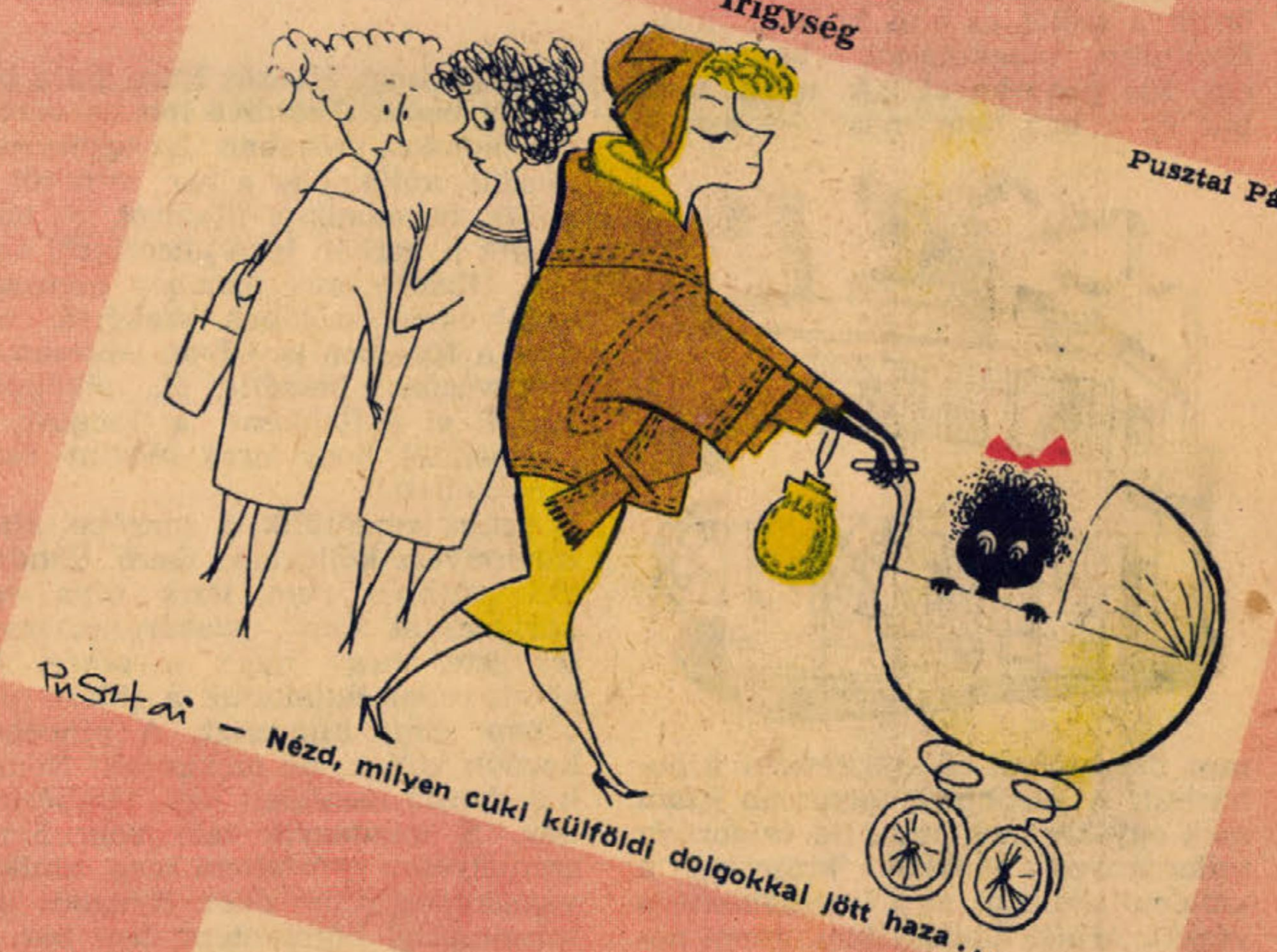

— Nézd, milyen cuki külföldi dolgokkal jött haza . . .

Influenzás idők

Hegedűs István rajza

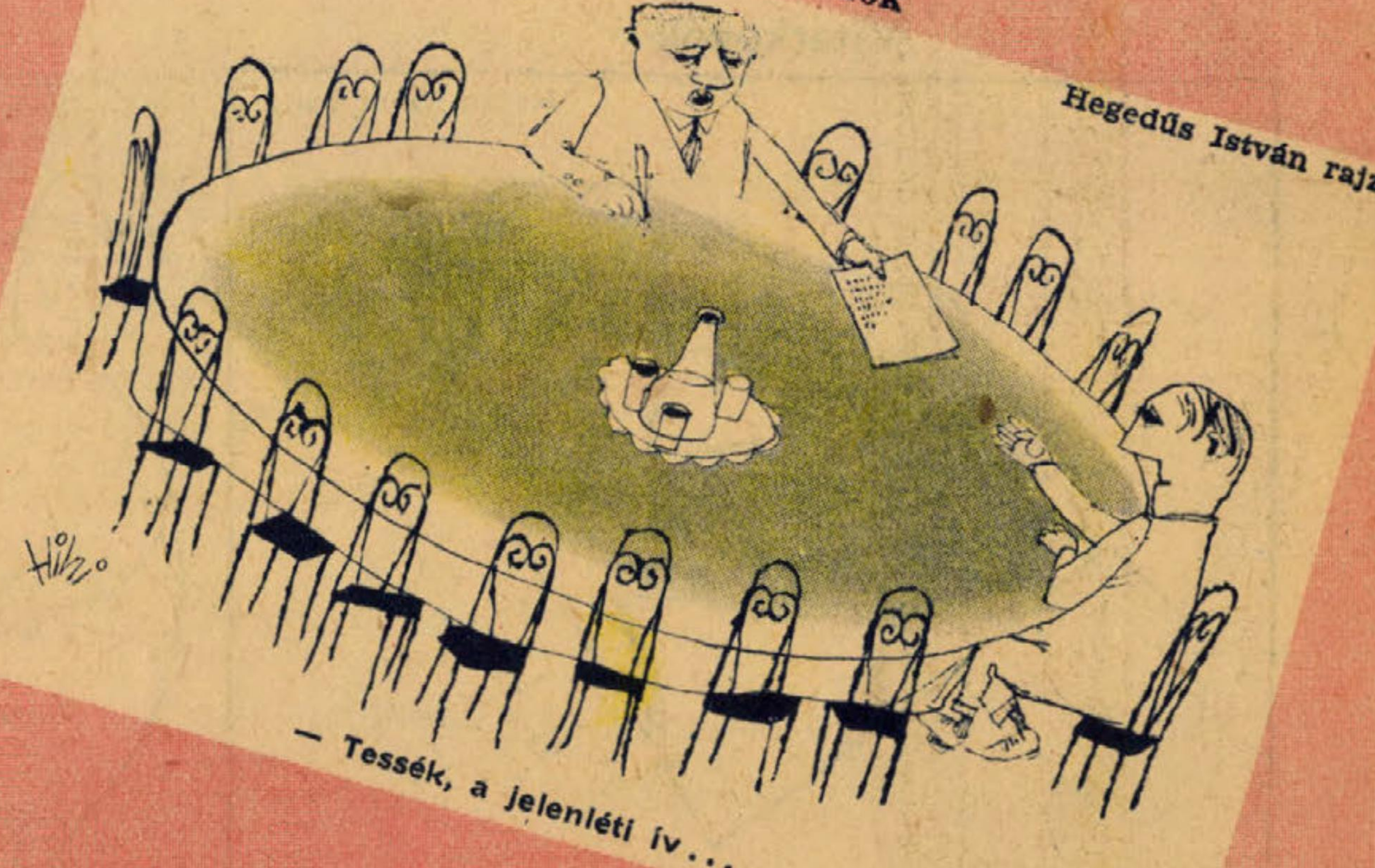

— Tessék, a jelenléti ív . . .

A MÉLY PINCÉBEN...

Azzal kell kezdenem, hogy antialkoholista vagyok. Borivó kollégáim elégedetlenkedtek is amiatt, hogy egy anti-piást küldenek ki szüreti riportra, de én megmagyaráztam nekik, hogy a megírandó cikkhez adatokat, sok-sok adatot kell összegyűjteni és ehhez józan fejre van szükség. Elnézően mosolyogtak.

Első állomásunk a Pest-Szolnok megyei Borforgalmi Vállalat tápiószelei gazdasága volt, ahol tanúi lehettünk annak, miképp lesz a szőlőből must. A regényekben általában csinos, karcsú leányok tapossák a szőlőt és a danolászás mondhatnám kötelező, de itt karcsú leányok helyett molett gépek tapostak és nem daloltak, hanem hörögtek. Szigeti György, a Borforgalmi Vállalat felvásárlási osztályvezetője, kedves kalauzunk, részletesen elmagyarázta nekünk, hogy készül a must. A kiselőadás rövid összegezése: felül beöntik a szőlőt és alul kijön a must. Ezekután megkínáltak bennünket egy kis pohárkával. „A must nem bor és a bor nem must” — mondtam magamban és kiürítettem a pohárkát. A későbbiek folyamán ittam még egy-két pohárral, de szigorúan tudományos okokból, kizárólag a szőlőcukor-tartalom megállapítása végett. Minél többet ittam, annál pozitívabb lett a véleményem az idei bortermésről.

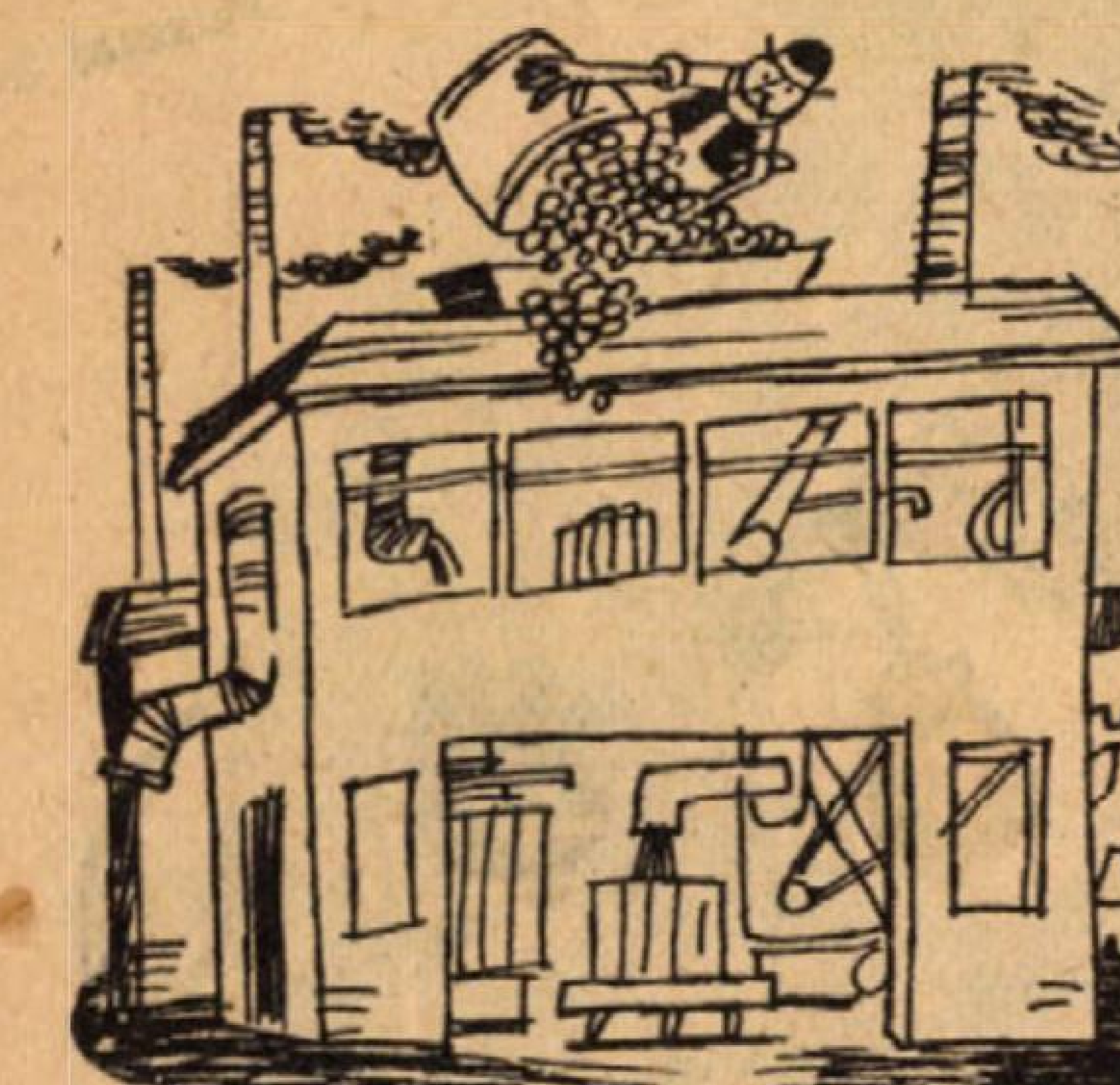

Innen a szolnoki pincészetbe mentünk, amelynek a vezetője, Huszár Imre. Először az irodában tárgyaltunk a borokról, a borkezelésről, a forgalomról. Mindent szorgalmasan feljegyeztem. Aztán az elméletről a gyakorlatra tértünk át és ittunk.

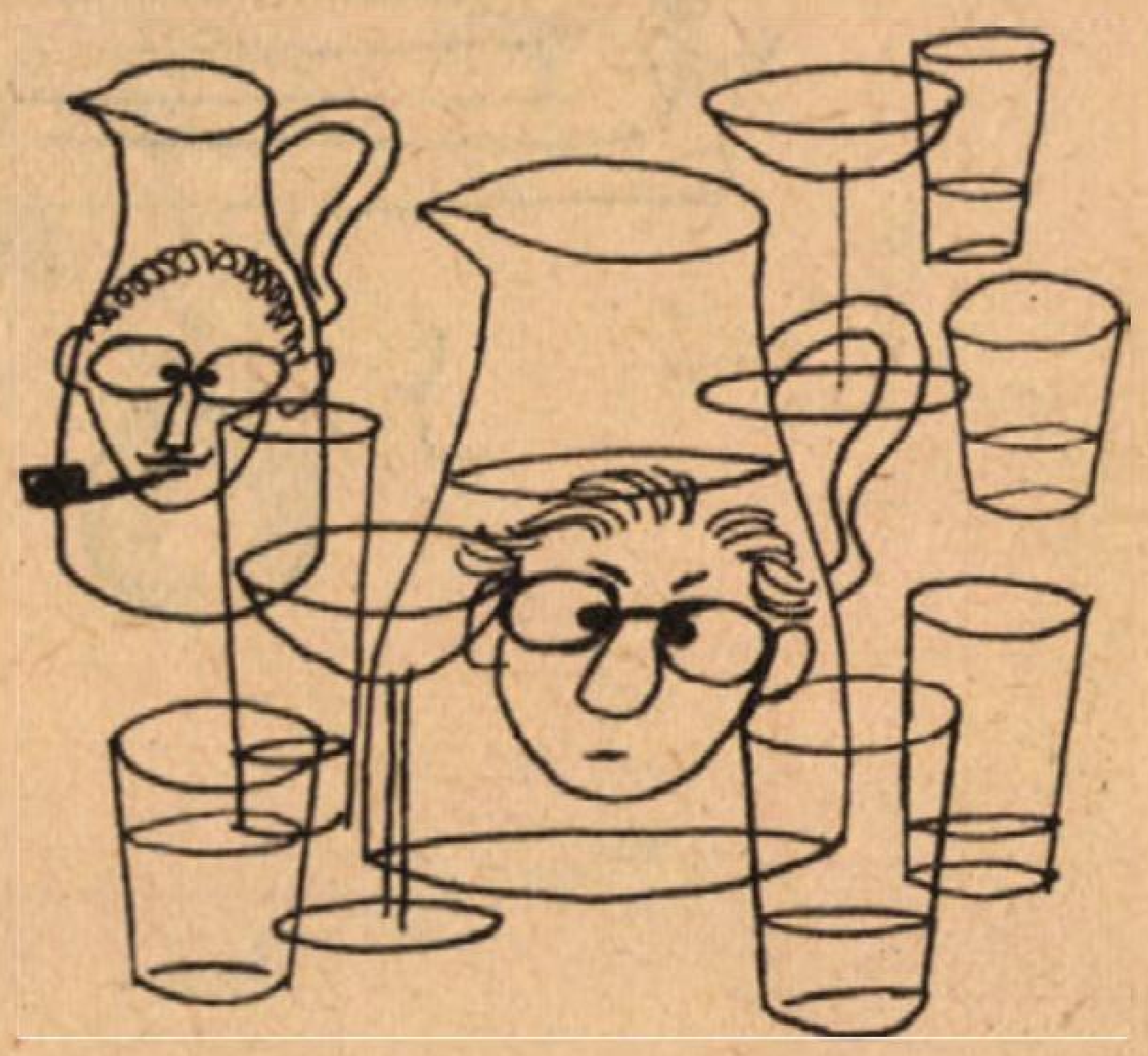

Megfigyeltem, Huszár Imre, ha a borokról beszélt, költővé lett és verseket mondott prózában. Az egyik rögtönzött költemény a bor színéről, a másik harmónikus illatáról, a harmadik a borban levő glicerinről szólott. Huszár Imre azonban nemcsak a folyékony szőlőben szakértő, hanem a főzésben is. Olyan lelkesen és meggyőzően beszélte el, miképpen készíti el a flekkent, a lángost, a kacsasültet, hogy arra megint csak inni kellett.

Aztán lementünk a pincébe. Rajzolóművész kollégám, Gerő Sándor, aki „szintén nem iszik soha egy kortyocskát sem”, szakértően megjegyezte, hogy mély a pince. Ez alkalommal eldúdoltuk a „Mély pincében” című himnuszt. A pincében hordók voltak, de mekkorák! Némelyik hordó megfelelt egy társbérletnek. S mindegyik tele volt. Erről személyesen győződtem meg, amikor végigkopogtattam őket. Nyugodt lelkiismerettel közölhetem: lesz bor az idén. Jó bor. Mindegyik hordóból kóstoltam.

Harmadik megállóhelyünk Tiszakürt volt. Itt éppen mustot vettek át — az udvar tele volt hordókkal megrakott szekerekkel — és nem nagyon értek rá velünk diskurálni. Inkább megkínáltak egy kis borral, egy kis musttal. Természetesen a pincét sem kerülhettük el. Érdekes, Tiszakürtön olyan furcsán építik a pincelépcsőket: ide-oda kanyarognak, rettenetesen meredeken visznek lefelé és ott, ahol egy lépcsőfoknak kellene lenni, ott néha kettő, három is van.

Végezetül Cserkeszöllőre mentünk, ahol Rab bácsi szépen gondozott szőlejében jelképesen szüreteltünk is. Fárasztó munka volt, mert a szőlő nem tiszteli a kort, le kell hajolni hozzá. Rab bácsi, a vendéglátó gazdánk, jobbnak látta, ha meginvitál minket a pincéjébe. Kérésének eleget tettünk. Jó bora volt. Szerettünk volna hazaüzenni: „Itt vagyunk a pincében, remekül érezzük magunkat, sokat gondolunk rátok! A szerkesztőségben mindenkit csókoltatunk. Sanyika, Gyurika.”

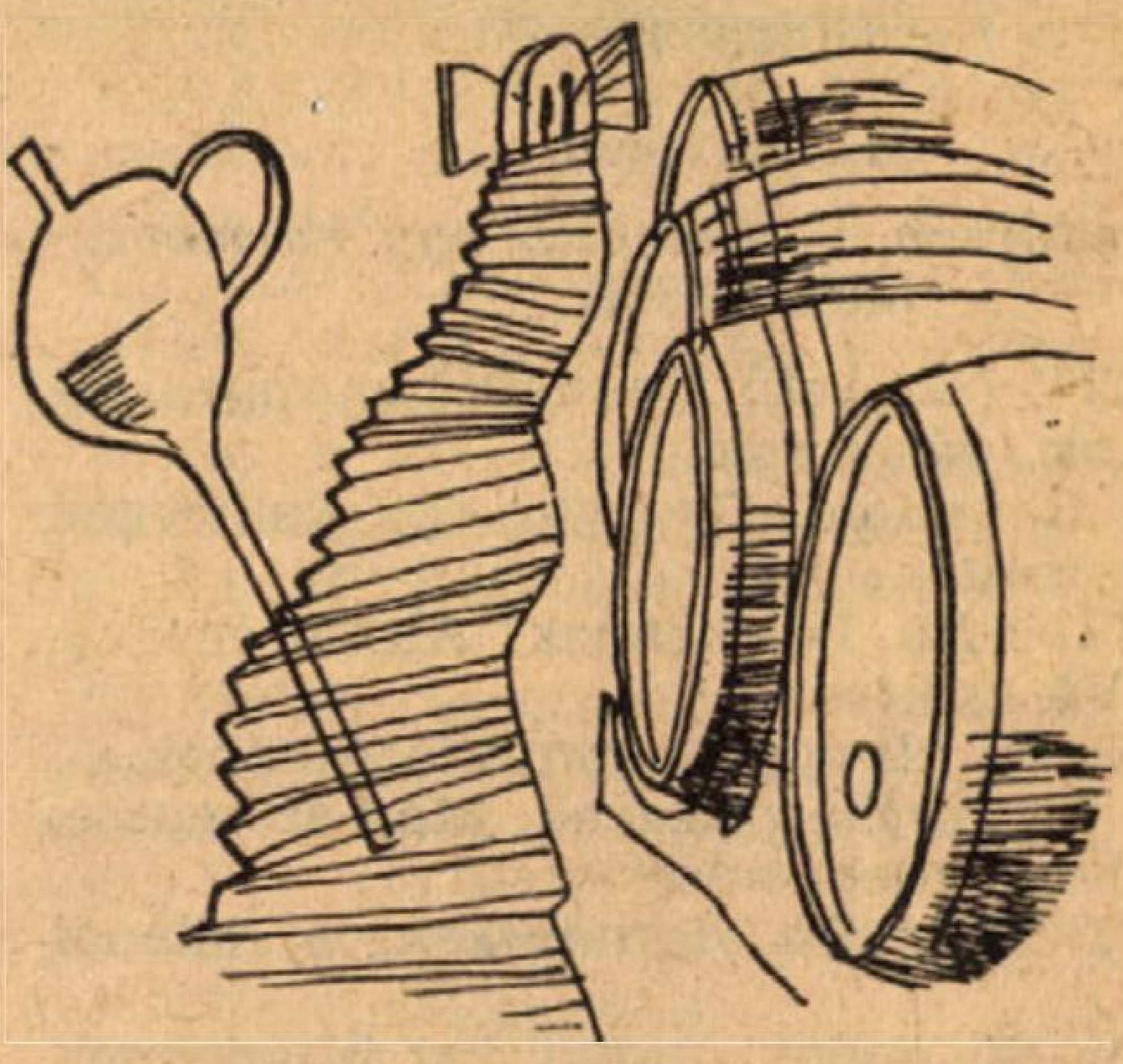

Hazatérve boldogan csókoltam meg mind a két feleségemet, mire annyira becsiccsentettek, hogy nevetnem kellett rajtuk.

Még szerencse, hogy én antialkoholista vagyok.

(mikes)

Vitatkozók

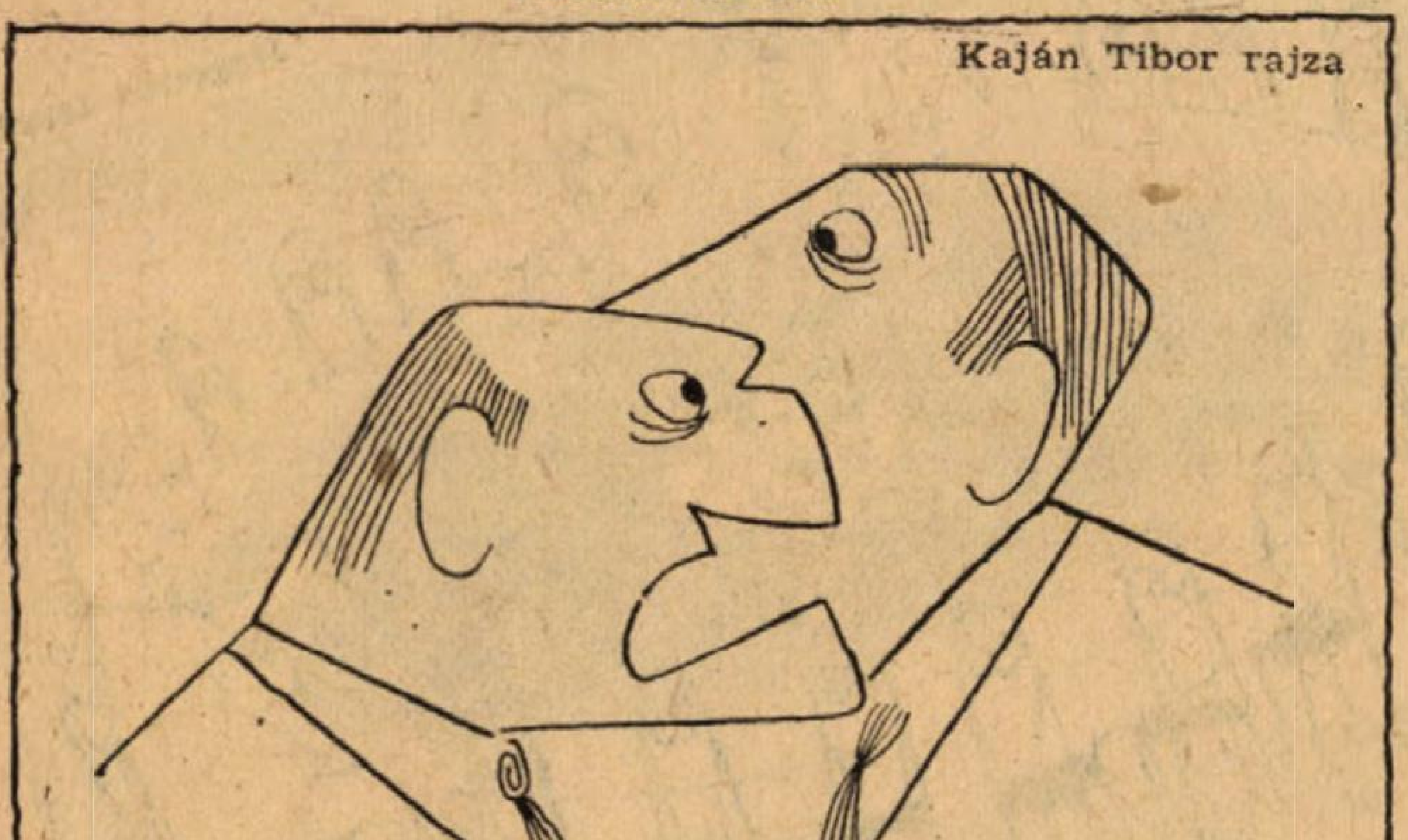

Kaján Tibor rajza

Nem divatbolond

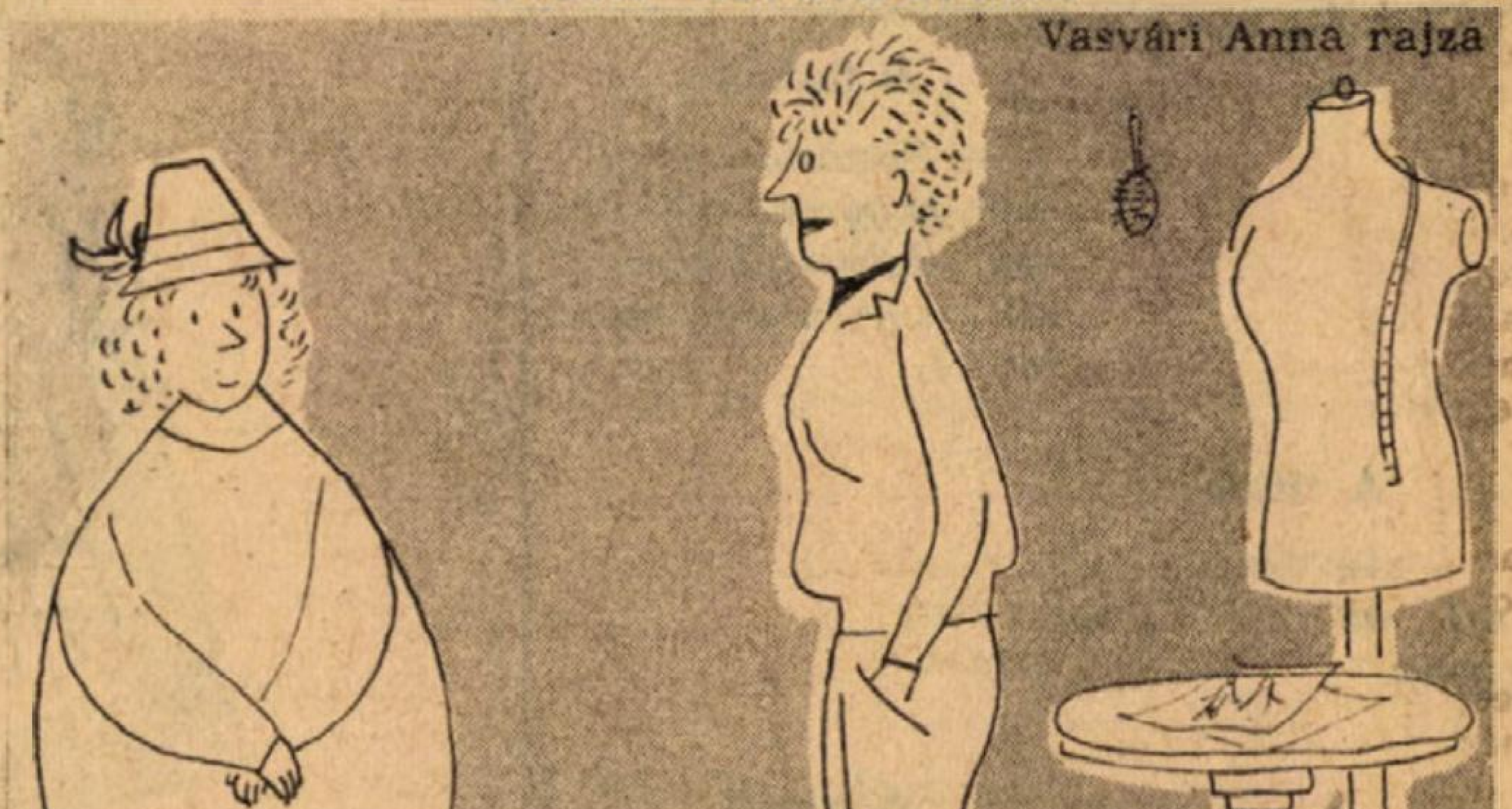

Vasvári Anna rajza

— A. az a hordószoknya divathóbort! Csináljon nekem, Bözsikém, testhezálló ruhát...

Bicikliverseny, váratlan fordulattal

Szür-Szabó József rajza

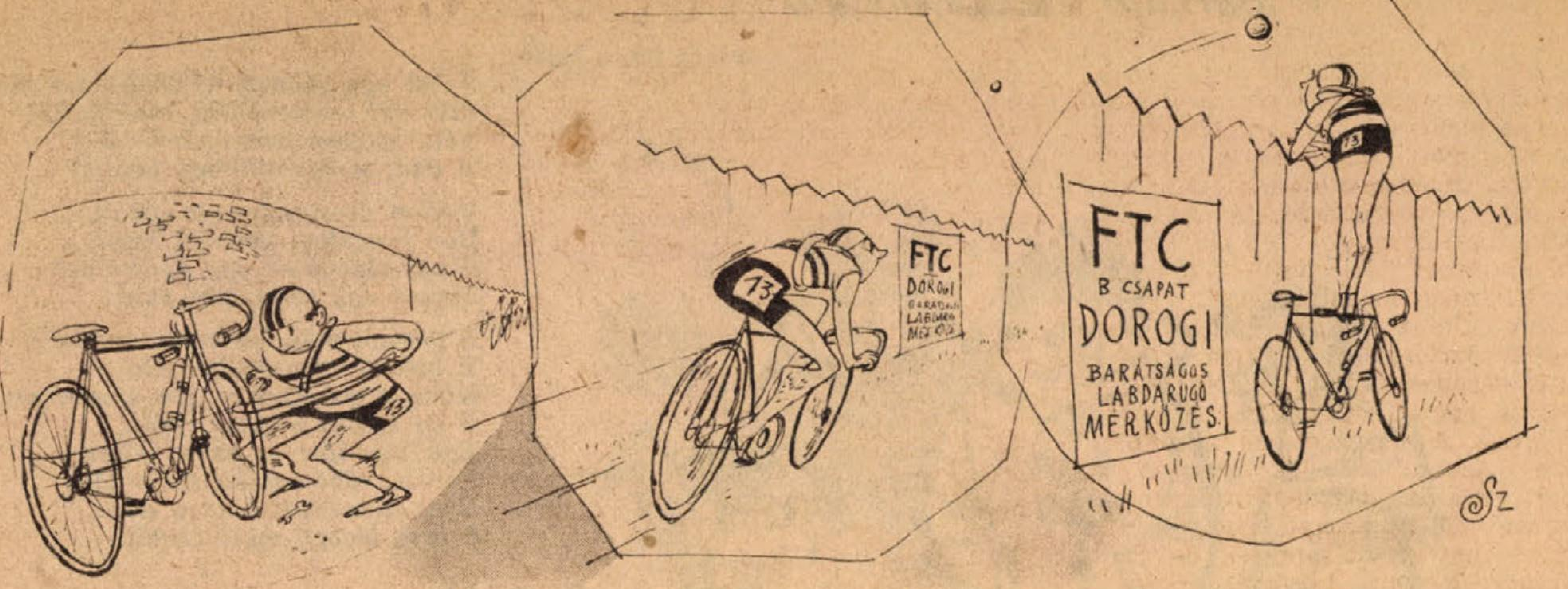

Almaszüret

Szombaton délután a feleségem azzal várt, hogy érik az alma. Volt valami nyugtalanító a hangjában de igyekeztem nem észre venni. Kényelembe helyezkedtem. Nagyon szeretek így hétvégén elnyújtózni.

— Szóval téged nem érdekel — folytatta —, ide se figyelsz.

— Dehogynem. Érik az alma. Nagyszerű!

— Még nagyszerűbb, hogy a mama fáit le lehet szüretelni.

Így váltak valóra összes balsejtelmeim. A mama telke Érd legeldugottabb részén van, elvben távolabb, mint Ulan-Bator, mert oda lehet repülőgépen utazni, az anyósom telkére pedig csak gyalog. Másfél órára van az isten háta mögött, közlekedés-politikailag légüres térben, a pampák közepén. Legidősebb sógorom vette húsz évvel ezelőtt a mamának, ő még nem is látta, csak minden ősszel kizavar valakit a családból szüretelni.

Feleségem elmondta, amit ilyenkor szokás: hogy nem akarok neki segíteni, ez ingyen van, nem vagyok igazi férj, bezzeg ez meg az, lusta vagyok és így tovább, egészen a sárga televényig. Mondtam, hogy inkább lemegyek a Délipályaudvarra, az itt van. kirakok két vagon szenet, meddig tart az, a pénzen vesz gyümölcsöt és kész. Erre sírni kezdett:

— Szóval nem szeded le.

— Ebben maradunk — zártam le a vitát. A férfi ragaszkodjék kimondott szavához.

Másnap reggel a vonaton veszekedtem a kalauzokkal, mert nem akartak felengedni a hét kosárral. A feleségem azt mondta, hogy kettesével vegyem kezembe, kettőt a hónom alá és a hetediket a fejem tetejére, a budai asszonyok is így szokták. Miután nem akartam budai asszonyt csinálni magamból, egy drótra fűztem őket, ennek folytán senki se fért be a peronra.

Egyébként hajnali öt óra volt, mert a gyümölcsöt harmatosan kell szedni. Álmos voltam, mert éjfélig tartott, míg a nők elmagyarázták, milyet válogassak. Rengetegen utaztunk Érdre, mert más anyósának is van telke Érden.

Ez a mienk egy átkozottul távoli dombon lapult, szélfútta lejtő közepén. Ház sehol, csak egy rozzant drótkerítés és egy életveszélyes mészkőszakadék. A gyümölcsök olyan semmirevló susinkák voltak, amilyenek az ápolatlan fákon szoktak lenni. Iszonyú vackor, de tömérdek, térdig gázoltam a hullott gyümölcsben, hetvenhét kosárral se lehetett volna elszállítani. A közeli gyepen srácok ugráltak.

— Gyertek ide — mondtam nekik —, annyit ehettek, amennyit akartok.

Visszakiabálták, hogy egyem meg magam. És még valamit, amit nem írok ide.

Dühömben kerestem egy lécet, jól elnáspángoltam a legnagyobb fát, aztán leültem alá és válogatni kezdtem. Amelyik rossz volt, vagy nagyon eltaláltam a léccel, azt behajítottam a szakadékba. Közben, hogy szórakozzak, próbáltam eltalálni egy kiálló piros követ. Az istennek se akart sikerülni. A kisfiúk kíváncsian körémgyűltek, mire nekik is megengedtem a céllövészetet. Hamar megszerették. Hogy fokozzam a termelékenységet, egy tízest ígértem annak, aki háromszor egymásután eltalálja a piros követ. A telek átalakult dühöngő konyhává, másfél óra múlva nem volt egy fia rohadt alma sem, amit a kosaramba tegyek. Megfenyegettem a telket távozóban: te se látsz többet! Hazautaztam, felköltöttem a sarki maszeket vasárnap délutáni szendergéséből és vettem tőle hét kosár gyönyörű jonathánt. A nők ujjongással fogadták a szép gyümölcsöt. „Látjátok, milyen terem az én fáimon!” — mondta az anyósom. A feleségem is megállapította, hogy ilyen gyümölcsöt még senki sem hozott arról a telekről. Határozatba ment, hogy ezután minden ősszel én csinálom a szüretet.

Gesztelyi Nagy Zoltán

Az IKV segít a bajokon...

Vasvári Anna rajza

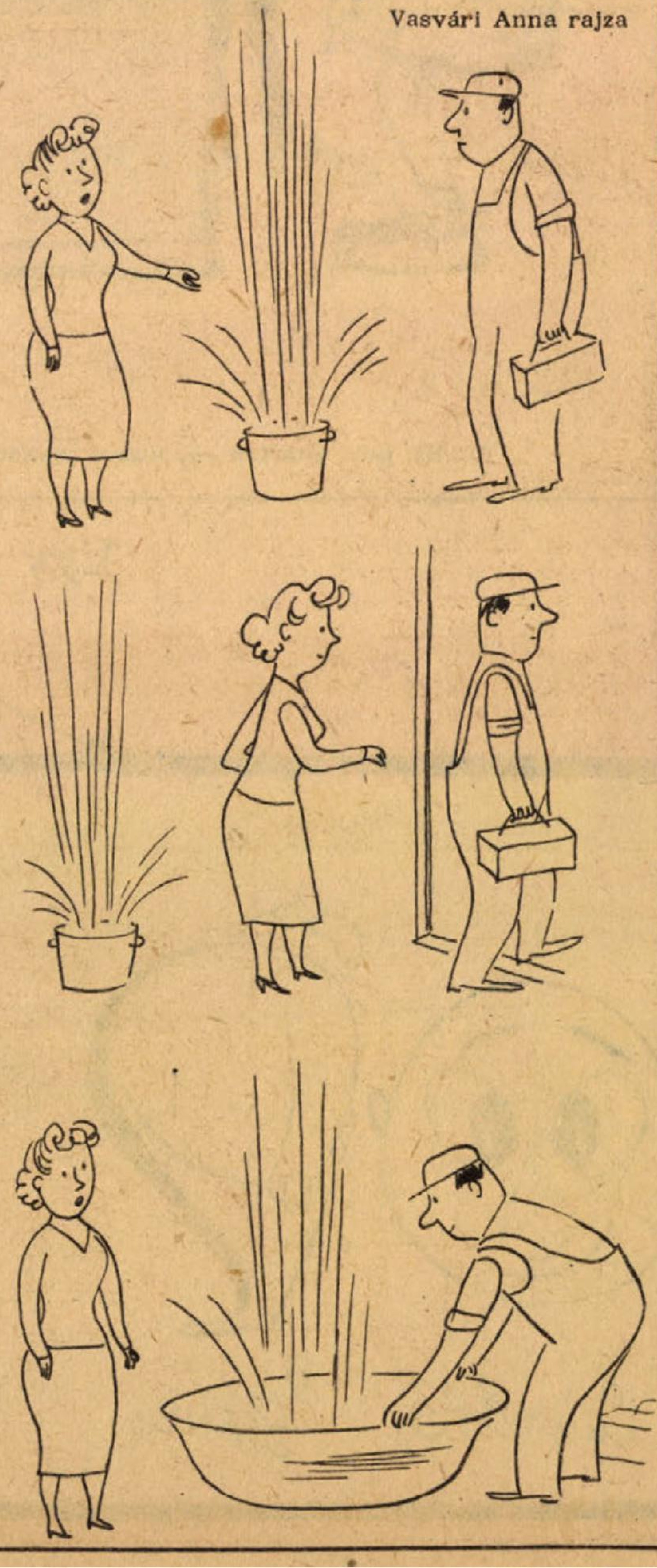

Vasárnapi divatbemutató

Toncz Tibor rajza

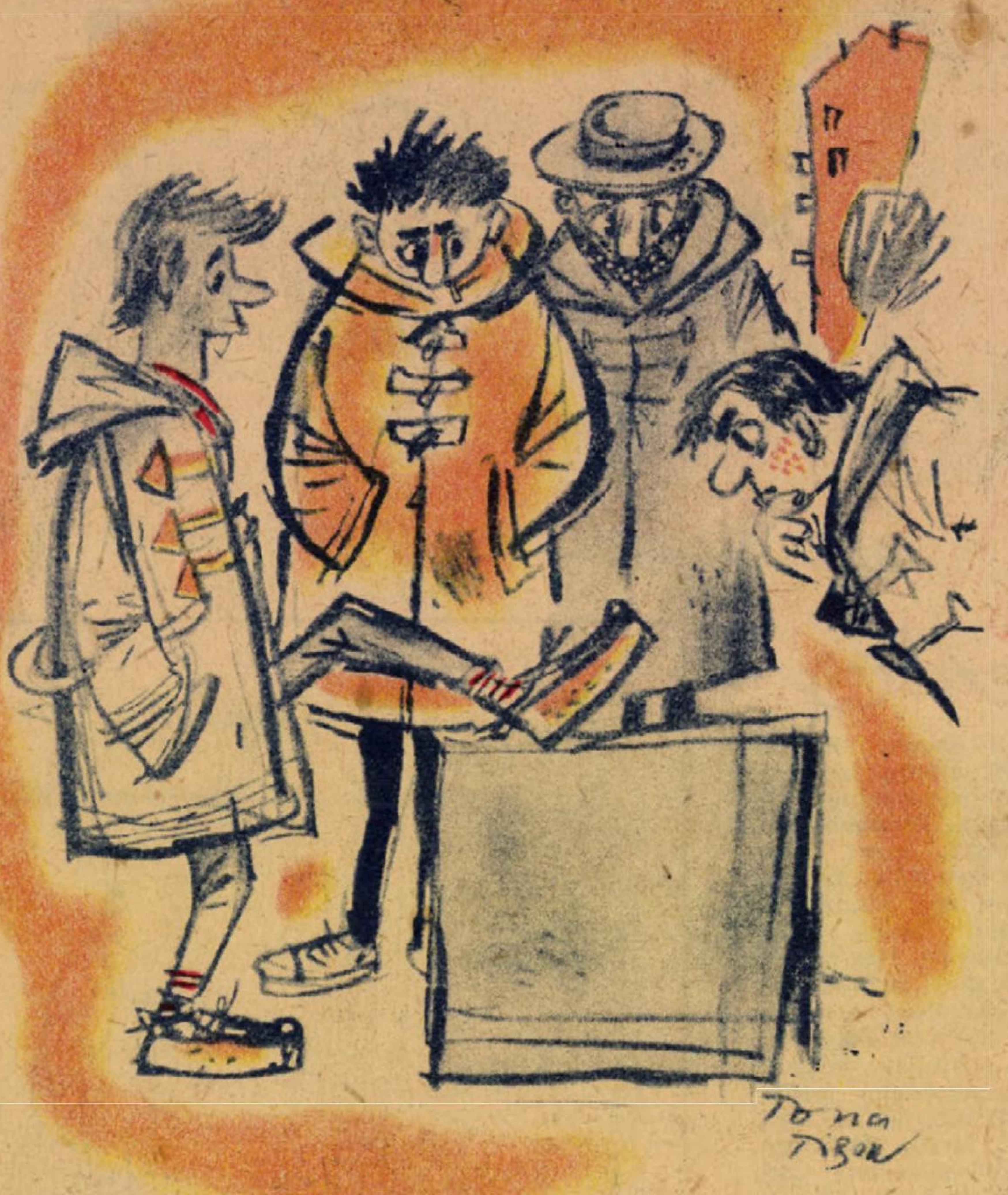

— Na, fiúk, akartok egy klassz csukát látni?!

Danyil Atnyilov:

Kocavadász

Volt egy vadász, ki soha nem járt
Sikerrel, — nem lőtt, csak bakot.
Tőle sohsem szenvedett kárt
A vad, mely erdőkben lakott.

Vállán üres tarisznya lógott,
Bár rengeteg töltényt kilőtt...
S váratlanul — egy nyúlfiókot
Fogott egy sombokor előtt.

E perctől más ösvényre nem tért,
E bokor: rögeszméje lett.
Hitte, hogy csak ez hoz szerencsét,
S itt töltött lesben éjeket.
Egy tapodtat se ment előre,
Persze, több nyúlat sohse lőtt.
Üres tarisznyát vitt a dőre,
S orra lógott, mint azelőtt.

*

Oly egyszerű e vers morálja,
Pajtás, ennyit csak kitalálsz?
Van, aki följebb sohse törve
Régi sikerét járja körbe,
Pont,
Mint a bokrot e vadász!

A moszkvai Krokodilból fordította:
K. Tóth Lenke

Az alkohol öl...

Ki ne olvasott volna már az alkohol gyilkos hatásáról? Íme egy legújabb példa:

A New York-i állam Nyack városában egy József Kucera nevű 80 éves atya, aki világéletében lelkes antialkoholista volt, agyonlőtte részeg fiát, majd önmagát.

Nehéz ebből a szomorú esetből valamiféle tanulságot levonni, de úgy látszik, a súlyos antialkoholizmus még veszélyesebb, mint az iszákosság.

Egy kis mértan

Szür-Szabó József rajza

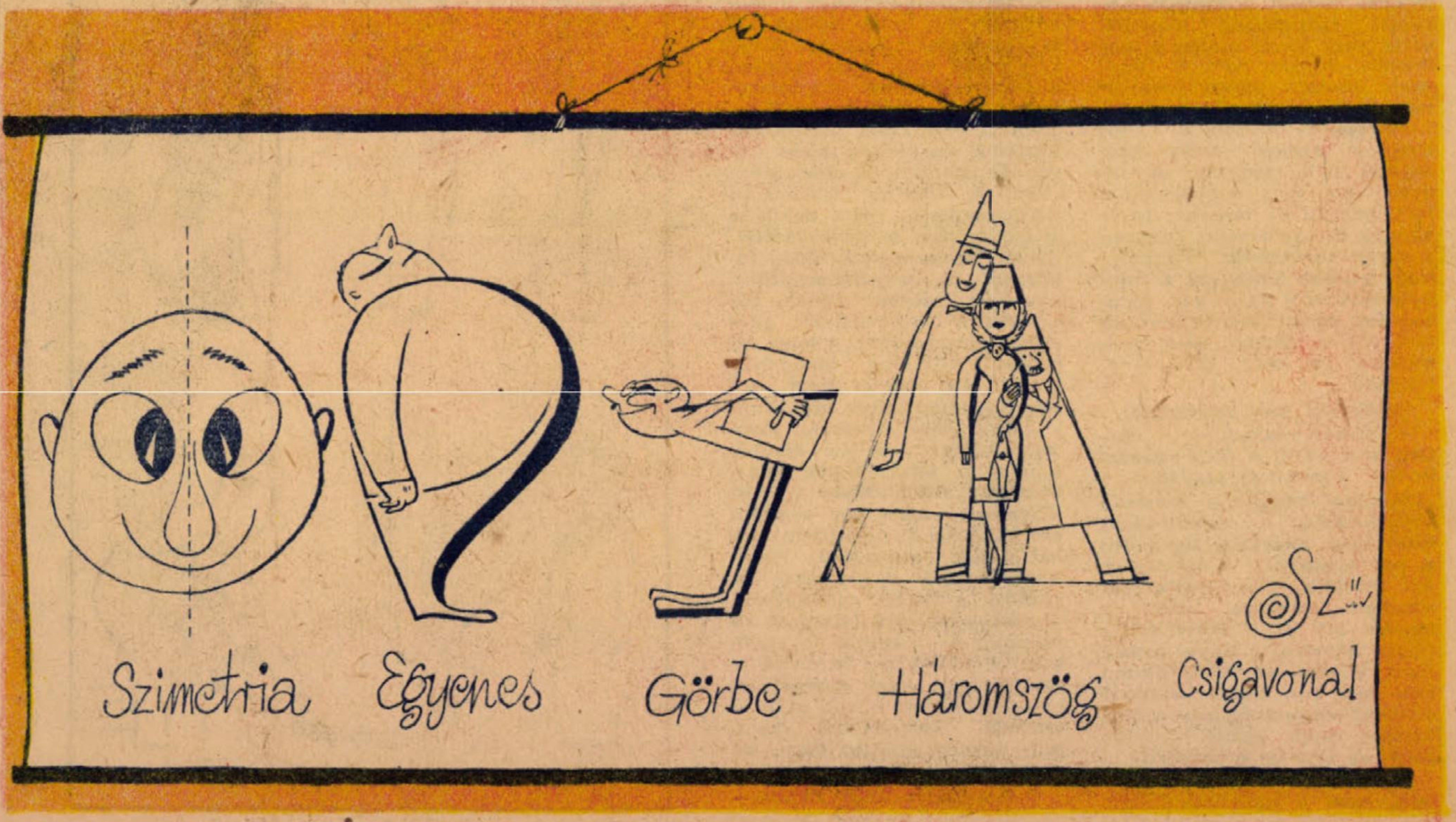

Ijesztő álarc

Szegő Gizi rajza

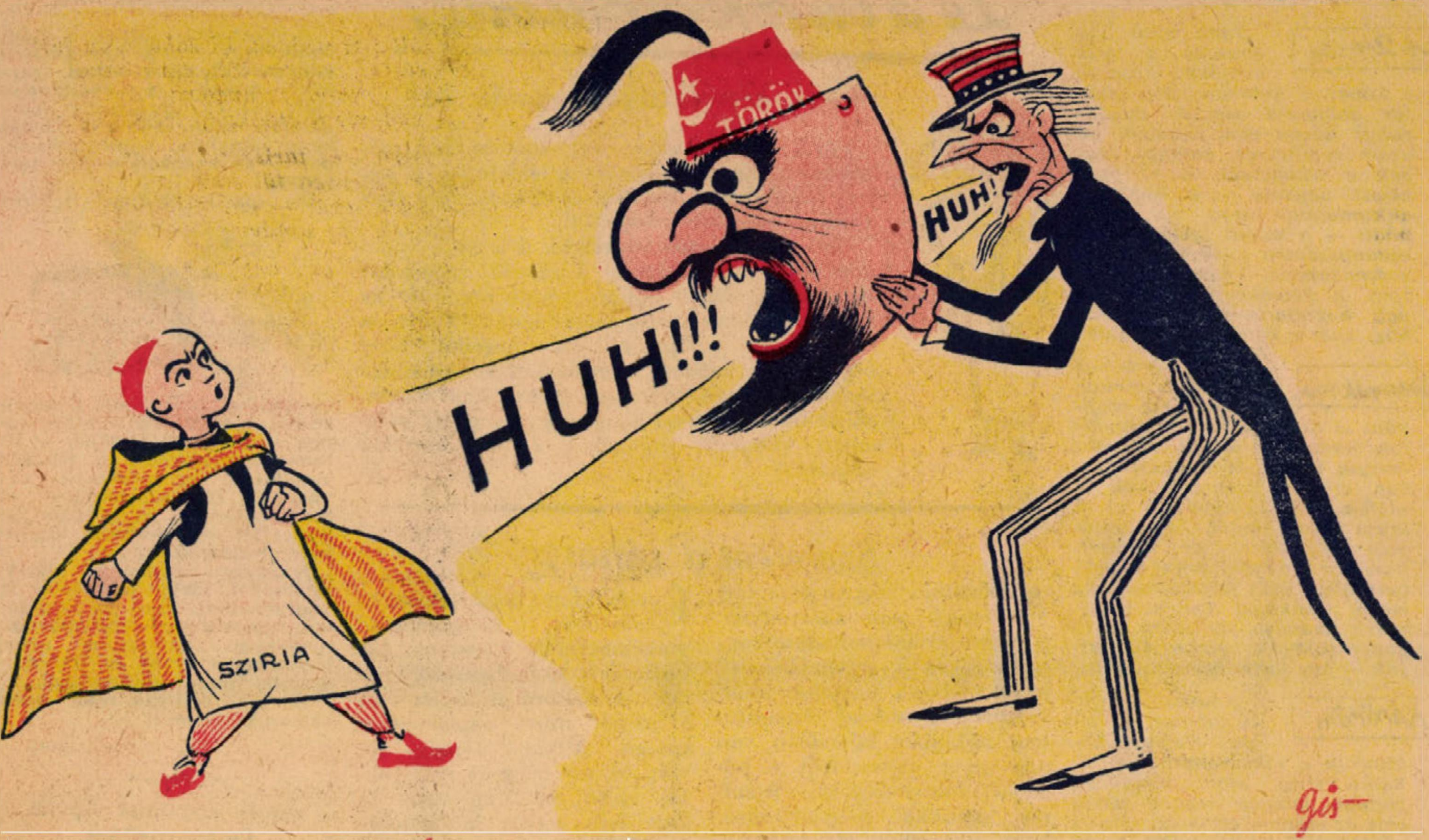

Magasugró cipő

A világ magasugró köreiben élénk feltűnést keltett az újfajta magasugró cipő, amely két méter fölé repíti a ruganytalan csüggedőket is. A dobbantó lábon levő cipő jó ötcentiméteres vastag gumitalppal van ellátva, s magának az ugrónak innen már csak két, két méter tíz centit kell ugrania.

Csak az az érthetetlen, hogy miért állnak meg ennél az eredményes, e szerény újításnál? Miért nem mennek tovább? Hogyan lehet az, hogy a mesterséges hold korában természetes ruganyossággal ugranak az ugrók? Hol maradnak a motorizált cipők, lökhajtásos talppal, automatizálva, plutónium-üzemanyaggal? Mikor érjük el azt a színvonalat, amikor a magasugró fölöslegessé válik, s az önműködő cipő egymagában is halomra dönti a csúcseredményeket?

A magasugró már csak azért is fölösleges lesz, mert olyan nagy magasságokról van szó, ahol erős a meteor-veszély, s különben is alig van levegő.

Előre, sportújítók! Teremtsük meg a légcsavarral ellátott gerelyt, a kilencvencentis métert, a cippzárral villámgyorsan összehúzható futballkaput, a boxkesztyűben elhelyezett szerencsepatkót és a fából készült vasgolyót, súlylökéshez. A fejlődésnek ne legyen határa!

K. J.

Nagyvárosi fények

Kaján Tibor rajza

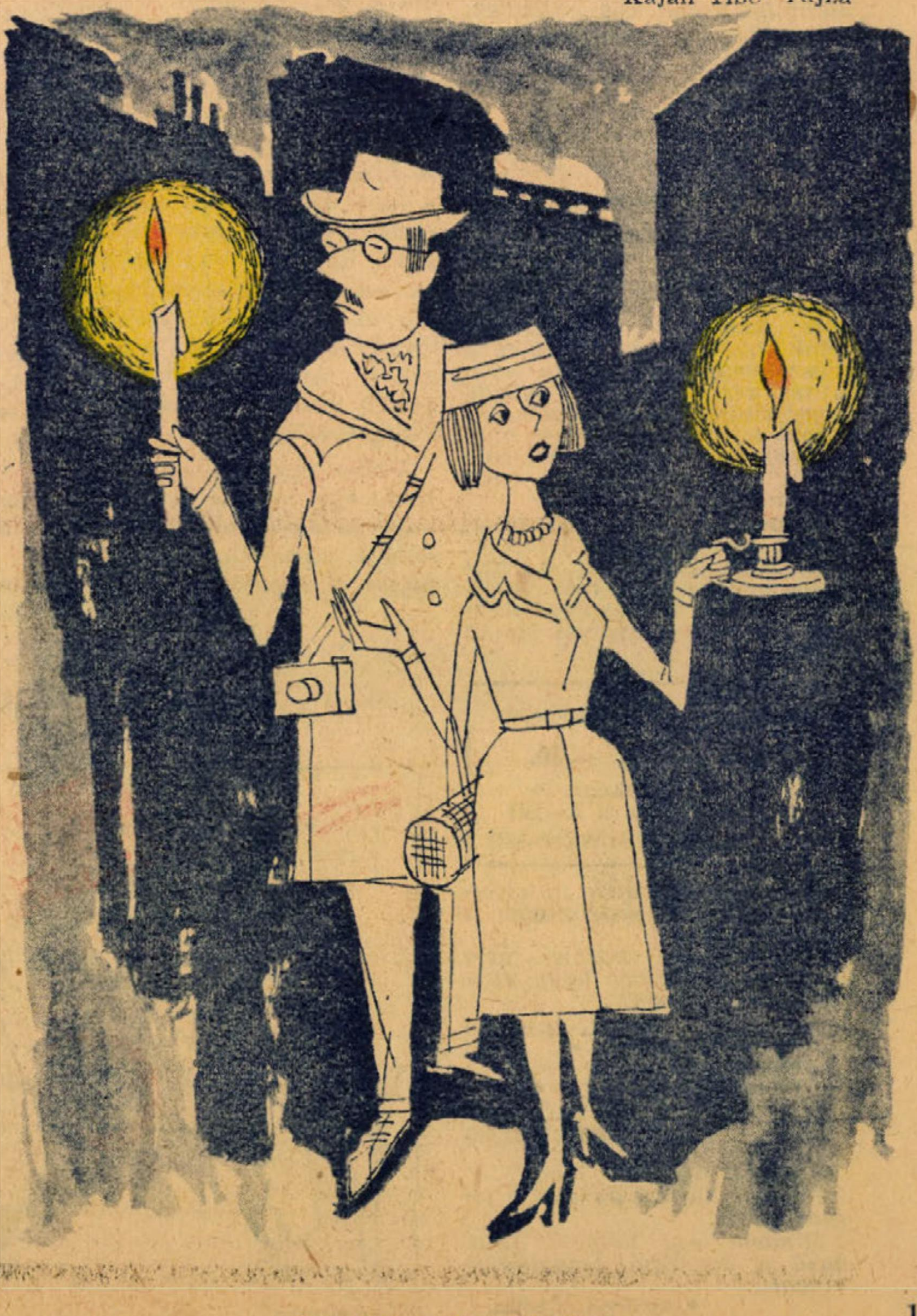

Esti séta a Nagy-körúton.

Le a bürokráciával!

Társasjáték

A 24-es

Több mint egy évtizede a 24-es autóbusz utasa és a Fővárosi Autóbuszüzem amatőr dolgozója vagyok. Egyenruhát ugyan nem kaptam, de azért rendszeres munkát végzek a vállalatnál. A jó öreg 24-est ugyanis — a kimerült akkumulátor vagy más hiba miatt — a kalauz „férfiak le!" vezényszavára tolás útján többedmagammal mozgásba hozom. A hetenkénti tologatások úgy hozzátartoznak utazásomhoz, akár a kötelező jegyváltás.

Bosnyák tér

Szóra érdemes még az a társasjáték, amit időnként a Bosnyák téri kocsiindítók vezetésével űzünk. A címe: melyik indul? Évek hosszú során már a játékszabályok is kialakultak. Legtöbbször az a kocsi nem indul, amelyikre már felszálltunk és megtelt. Ilyenkor „a másik kocsi megy", vezényszó után felpattanunk és előre rohanunk. Ezt a nagyszerű „hátulsó pár előre fuss" gyermekjátékot sűrűn játszhatjuk — egy forint ötven fillérért.

Káröröm

Amióta kedvenc barátomat, a 24-est meghosszabbították a rákospalotai Czabán Samu térig, azóta kénytelen vagyok minden reggel félhét tájt az előttem elrobogó zsúfolt autóbuszról a palotaiak kaján mosolyát nyugtázni. Ugyanis mindig lemaradok. Igazuk van nekik, ha én legalább négyféle autóbusz között válogathatnék, úgy, mint ők, — bizony én is nevetnék.

Nem lehetne ezeket a visszásságokat megszüntetni?

Gáspár Sándor
XV., Molnár V. u. 57.

Az Újító szelet

fejlődő édesiparunk terméke. Ezzel el is mondtunk mindent róla. Legfeljebb annyit tennénk hozzá, hogy töltelékе a legszokványosabb, ebben tehát újítás nincs. Az sem hihető, hogy kitűnő és megbecsült újítóink pont ezt a szeletet majszolnák csak azért, mert „Újító szelet" a neve. Hol van tehát az újítás?

Nem gyötörjük tovább az olvasót. Az újítás a burkolópapír hátoldalán lelhető fel. Az idenyomtatott szöveg már merészen szakít a csokoládéfeliratok elavult szabályaival. Ez áll rajta:

> Budapesti Csokoládégyár
>
> **Fogy. ár: Ft. —.60.**
>
> Papírhulladéknak — papírkosárban a helye!
>
> **Magyar Vöröskereszt!**

Én ezenkívül még a következő szöveget nyomtatnám a papírra:

Csokoládéevés közben nem jutott még eszébe, hogy életbiztosítást kössön?

Állami Biztosító

Hétfő után jön a kedd,
Pénzed takarékba tedd!

ORSZÁGOS TAKARÉKPÉNZTÁR

Szervusz Salvus!

Pihenés közben gyűjtsd a fáradt olajat!

Mindent egy helyen! Látogasd a Pálvölgyi cseppkőbarlangot!

Endrényi Tamás
VI. Bajcsy Zs. út 41.

Csak zeneértők olvassák el…

Egyik napilapunkban egy zenetanárnő nyilatkozott. Egyebek között kijelentette: *a szegedi ládagyárban készített hegedűkön nem lehet tanítani, mert nem megfelelők…*

Ezek után joggal felvetődik a kérdés: vajon mire van „profilírozva" a szegedi ládagyár? Ha ládára, akkor miért csinál hegedűt, ha hegedűre, akkor miért csinál ládát? És vajon ládái olyan gyengék-e, mint hegedűi, vagy hegedűi úgy szólnak, mintha ládák volnának? De akár így van, akár úgy, miért csinál ugyanakkor bútort a pécsi hangszergyár, amely valamikor világhírű orgonákat és hangszereket készített?

K. E.

Szeretem a sajtot…

A vonzalom köztem és a sajt között nem akármilyen. Nyugodtan használhatom kapcsolatunkra a „szenvedélyes" jelzőt, hiszen naponta találkozunk egymással. Íróasztalom fiókjában állandóan van egy kerek sajtosdoboz a jólismert háromszögletű vitaminos sajtokkal. Köztudomású, hogy a sajtból úgy lesz tízórai, hogy megszabadítjuk papírburkától. Nos, itt kezdődik a baj. Próbálom kiemelni az egyik darabkát. Nem jön. Persze, nem nyugszom bele s ekkor megkezdődik a kemény küzdelem, amelynek megvannak a maga izgalmai. Végre kiszakad egy kis darab, de a sajt másik része makacsul ragaszkodik a doboz fenekéhez, úgy rá van erősítve, nyomkodva, préselve, ragasztva az ezüstpapír. Sajtbarát legyen a talpán, aki a bontogatás műveletét kisebb-nagyobb érzelmi kitörés nélkül végigcsinálja.

Volna egy szerény javaslatom: úgy kellene csomagolni, hogy a fogyasztók mérgelődés nélkül kitudják hámozni a sajtot a staniol papírból.

*

Éppen ideje, hogy üzleteink, eladóink, kereskedelmi szakembereink a csomagolás kérdésével komolyan törődjenek. A háború után az volt a jelszó: nincs papír, nincs spárga. Akkor valóban így volt és ezt meg is értettük. De azóta másképp van. Az áruellátás egyre bőségesebb.

a választék egyre nagyobb, de a csomagolás nem tud lépést tartani a fejlődéssel. Addig már eljutottunk, hogy csöppnyi papírt adnak a kenyérhez — persze, nem mindig és nem mindenütt —, az illatos pipereszappant dobozban hozzák forgalomba. De melyik vevő nem vágyik arra, hogy a péksüteményt zacskóban, a finom fehérneműt dobozban, s általában a vásárolt cikkeket gondos csomagolásban, szépen átkötve adják kézbe.

A csomagolás nem felesleges luxus, hanem a kereskedelmi kultúra fokmérője.

R. E.

Bukfencjárda

A Vorosilov útnak a Népstadionhoz vezető szakaszáról van szó. Gyakran közel százezer ember is végigmegy rajta, — és ugyanannyi mérgelődik azon, hogy a járdát keramitkockák, homokbuckák, beton- és szénsalakfoltok tarkítják.

A közeli Földtani Intézet geológusai bizonyára örülnek ennek a geológiai mintaterepnek, mert — ha akarják — itt tanulmányozhatják a lépcsős vetődések, kéregtörések, suvadások, földcsuszamlások és más tektonikai és eróziós folyamatok kézzel-lábbal tapintható mozzanatait.

Nagyobb nemzetközi sporttalálkozók idején külföldiek is végigmennek ezen az útvonalon. Ilyenkor a legkülönbözőbb nyelveken hallhatunk megjegyzéseket erről az unikumszámba menő „sétány"-ról.

Kérjük: javítsák meg végre ezt az útszakaszt is!

Több meccslátogató

Nem a vonat késik Debrecenben, hanem a MÁV

A záhonyi községi tanács dolgozója vagyok. Ez év augusztusában kértem, hogy a közalkalmazottakat megillető 50%-os vasúti kedvezményt adják meg számomra. Az összes szükséges okmányokat beküldtem a MÁV debreceni igazgatóságához. A válasz sokáig késett, végre értesítés érkezett, mely szerint tőlem semmiféle okmányt nem kaptak.

Én viszont a záhonyi községi tanács postakönyvével tudom igazolni, hogy a fent említett iratokat elküldtem. Ezt meg is írtam, de a MÁV a kért igazolványt még a mai napig sem küldte el.

Nem elég az, hogy lassan, bürokratikusan kezelték az ügyet, de még el is kallódtak az okmányaim. Kíváncsi vagyok, hogy előkerítik-e és ha igen, mennyi idő kell még azután is a nekem jogosan járó utazási igazolvány kiállításához.

Fodor Miklós
Záhony

Megfelelő táblát — a megfelelő helyre!

Schwott Lajos rajza

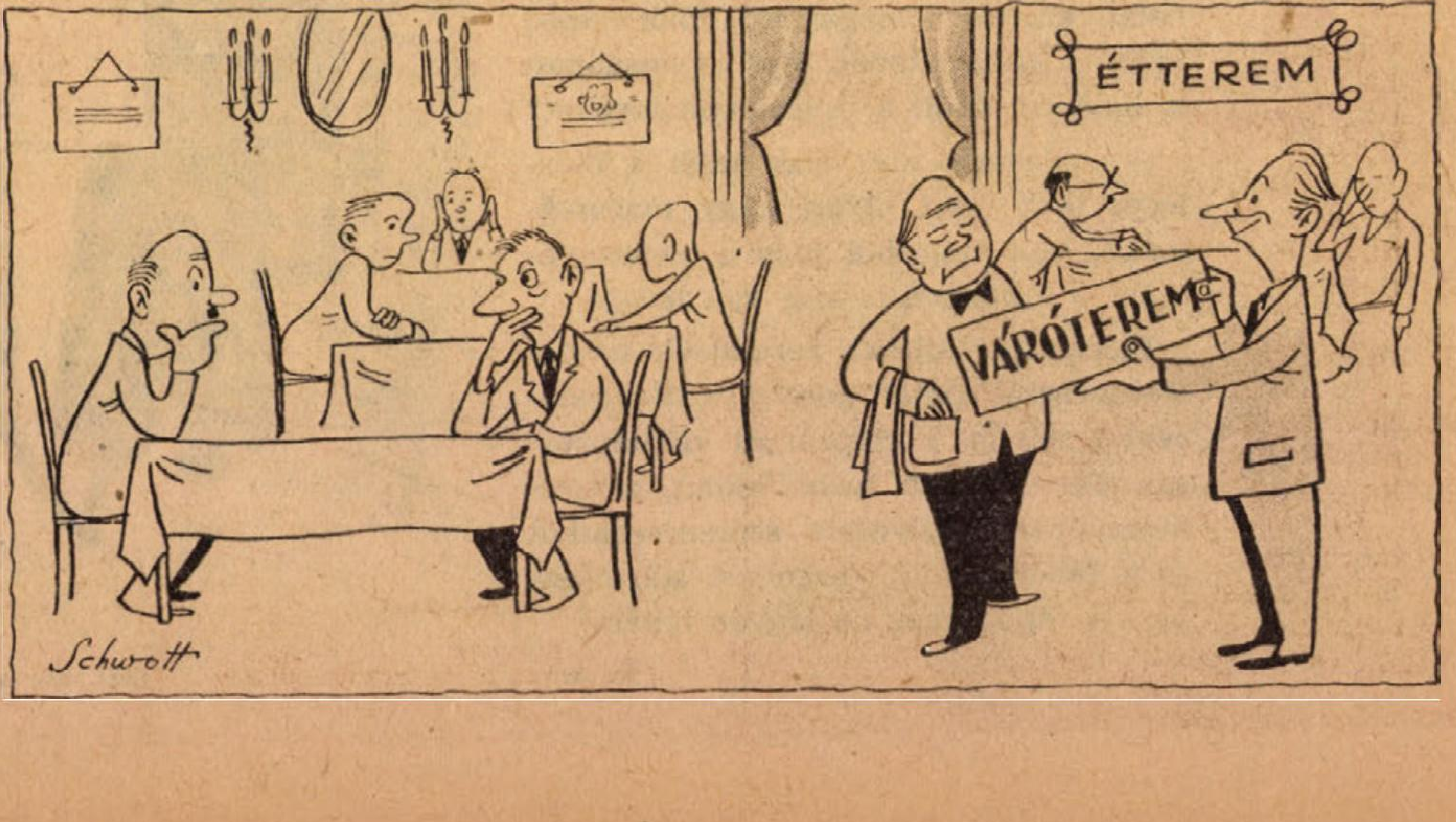

A humor könyvéből

NYÁRAY ANTAL, a régi Népszínház közkedvelt művésze ideálista volt: megvetette a pénzt. Az önérzetes Pénz azzal felelt a sértésre, hogy kerülte a művészt. Kevésbé cikornyásan ezt így is ki lehetne fejezni: sohasem volt egy garasa sem.

Egyszer egyedül ült a New York-kávéház művészasztalánál, amikor közelében letelepedett egy „civil” és kávét rendelt, dupla habbal. Nyomban ezután a telefonhoz sietett. Amikor a pincér a vendég távollétében letette az asztalra a gyönyörűen púpozott kávét, Nyáray aggodalmaskodva rászólt:

— Kár ezért a szép habért! Lelappad, mire ez a derék ember előkerül.

Ezzel már át is ült és kezdte szürcsölni a habot. A csésze már majdnem kiürült, amikor a háta mögött megszólalt a visszatérő vendég:

— Nekem nem marad semmi?

Nyáray hátra sem pillantott:

— Dehogynem — felelte — a jog, hogy — kifizesse.

GUTHI SOMA, az ismert humorista az Otthon-kör legtevékenyebb „ugrató”-ja volt. Leggyakrabban Szomaházy Istvánnal, a népszerű novellistával ingerkedett, mert a kicsit öntelt író kitűnő médiumnak bizonyult. Egyszer „Szoma” — így becézték — elhencegett partnerei előtt, hogy szabadjegyet kapott a Közúti Társaságtól (a Beszkárt elődje). Fel is mutatta a kincset, Guthi pedig megjegyezte a számát: 6324. Félórával később felhívta a Társaság titkárságát:

— Itt Szomaházy István beszél. Bejelentem, hogy elvesztettem a szabadjegyemet. A száma: 6224.

— Azonnal körtelefont adunk le a végállomásokra — hangzott a válasz.

Valóban, egy óra múlva az összes kalauzok tudták, hogy a 6324 számú jegy elveszett. Így természetes, hogy este nyolc óra táján egy kalauz lecsapott a haza villamosozó íróra:

— Ez nem az Ön jegye. Ez egy körözött jegy, amelyet ezennel elkobozok.

Az író, mérges természetű lévén, méltatlankodva támadt a kalauzra, az visszafelelt, rövidesen akkora botrány kerekedett, hogy rendőrt kellett hívni. A „biztos úr” előállította a renitens utast a kapitányságra, ahol felszólították, hogy igazolja magát. Szomaházynál csak néhány névjegy volt, ezt a fogalmazó keveselte.

— Én Szomaházy István ismert író vagyok — kiabálta az előállított — ha nem hiszi el, telefonáljon az Otthon-körbe, Guthi Somának, ő majd igazol.

A fogalmazó valóban felhívta a klubot és a telefonhoz kérte a humoristát. Az végig sem hallgatta a rendőrtisztet, már felelt:

— Az az ember svindler. Szomaházy István itt kártyázik velem.

— Na, maga jól mellé fogott az alibijének — tért vissza szobájába a rendőrtiszt és lecsukatta a toporzékoló novellistát.

Reggel fiáker állt meg a kerületi kapitányság előtt, a kocsiból Guthi Soma szállt ki, egy üveg konyakkal, meg egy doboz egyiptomi cigarettával és — igazolta barátját.

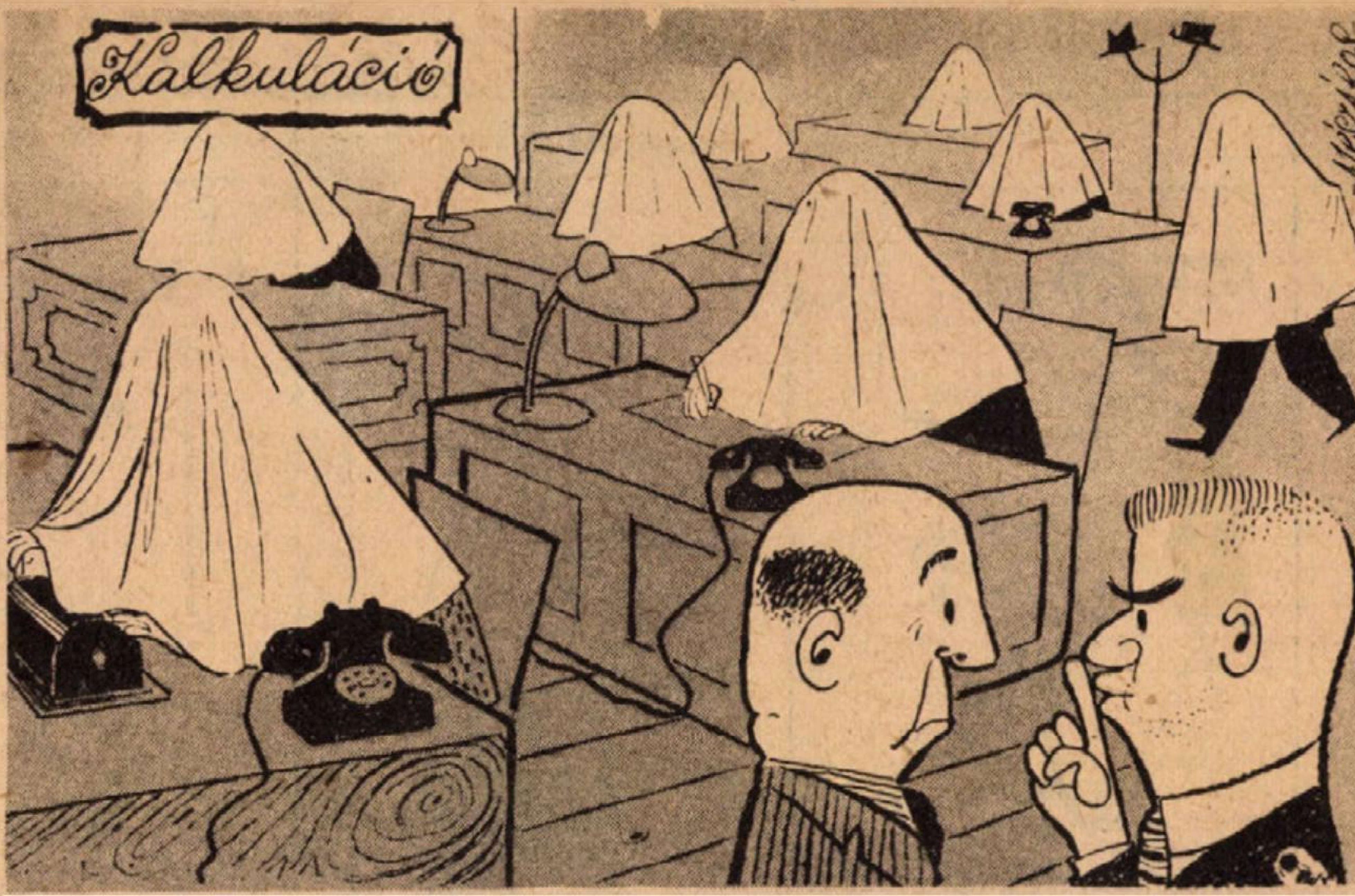

— Pszt! ... Burkolt áremelés folyik ...

Lelkes eladónő

Szegő Gizi rajza

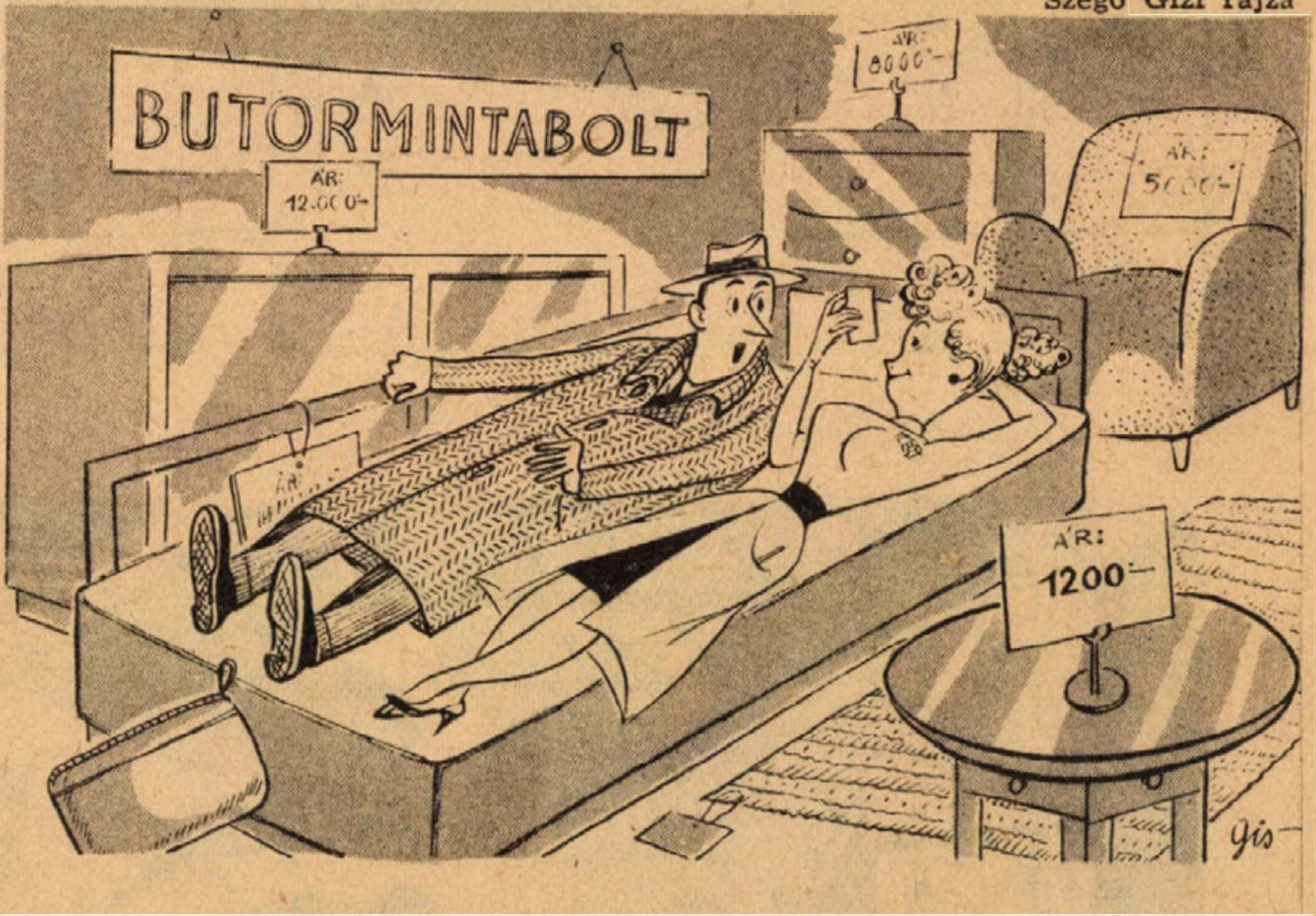

— Látja kérem, még kettőnknek is kényelmes ...

A nagy zsákmány

Szür-Szabó József rajza

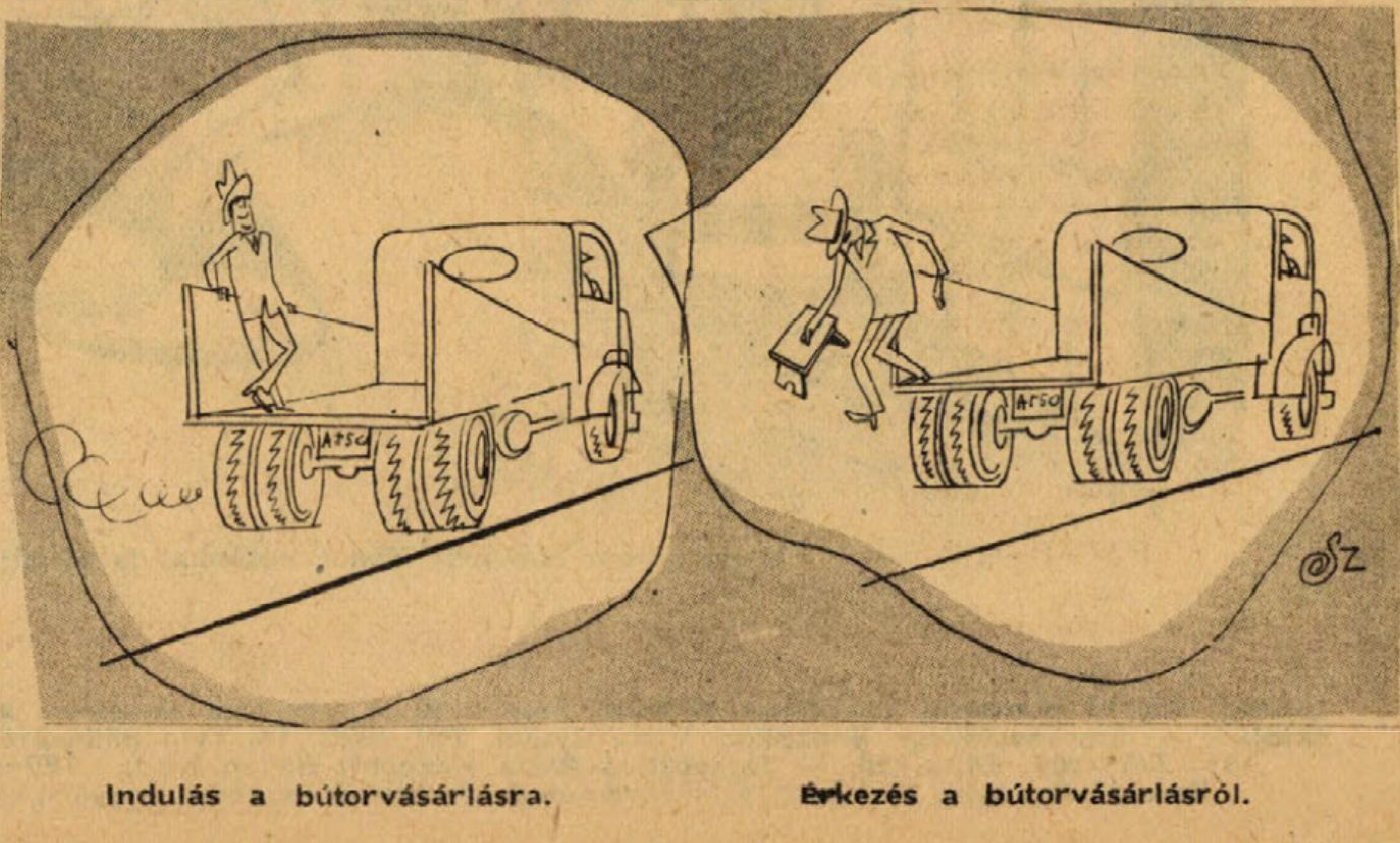

Indulás a bútorvásárlásra. Érkezés a bútorvásárlásról.

AZ ELLENŐRREL LEHET OKOSAN BESZÉLNI...

Réber László rajza

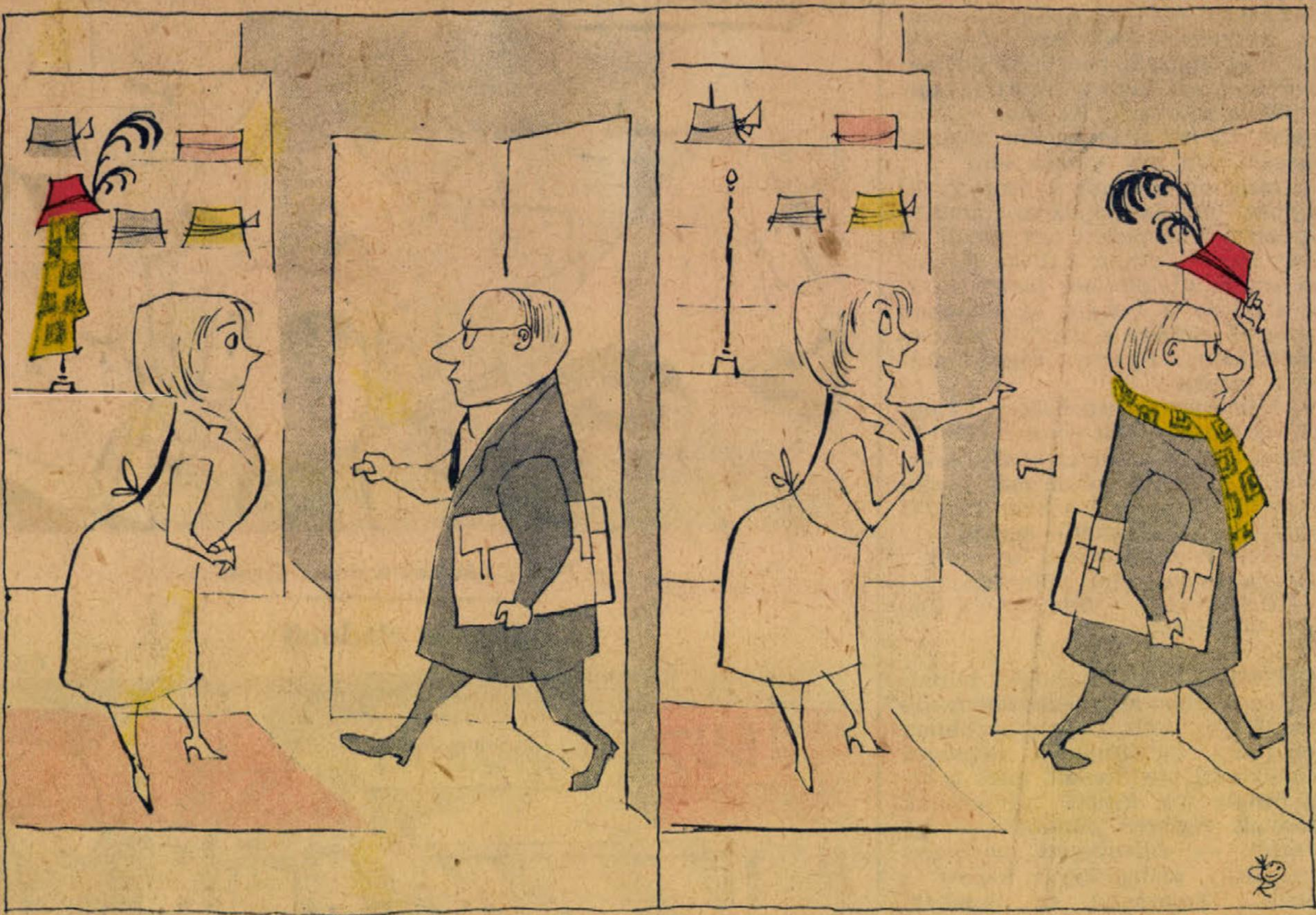

A csalfa leány és a szerenád

Szegő Gizi rajza

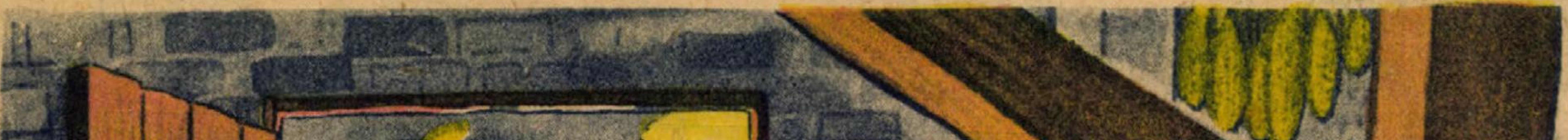

— Hát nem aranyos? Még a nótánkat is húzatja! ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.